TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Jehova

„Și vor ști că eu sunt Jehova"
-Ezekiel 35:15.

CONȚINUTUL

Temelie sigură pentru Lumea Nouă 2
„Sfârșitul legii" 4
Neprihănire și mântuire 5
„Cuvântul credinței" 7
„Dar cum vor ei" 9
Dedesubtul Equatorului 11

VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE JEHOVA CĂ EU SUNT DUMNEZEU ISAIA 43:12

Autor N. H. KNORR
președintele societății: Watch Tower Bible and Tract Society
124 Columbia Heights — Brooklyn, 2, N. Y. U. S. A.
„THE WATCHTOWER", Rumanian — Made in Rumania
Editori: Societatea de Biblie și Tractate „M. D. I.", s. a. de Editură
și Asociația „Martorii lui Jehova" din România, Persoană Juridică Morală
București 2 — Str. Basarabia, 38

Temelie sigură pentru Lumea Nouă

„Deaceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeu: Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin, nu se va grăbi să fugă". (Isaia 28:16).

IEHOVA a pus o piatră de temelie în Sion, capitala universului Său. În ciuda evenimentelor istorice pe pământ dela 1914, și în ciuda disprețului și neatenției autorilor mondiali de după război și a preocupării lor cu lucruri lumești, această piatră de temelie este, cu toate acestea, mereu acolo. Iehova, care a pus'o acolo să stea pe vecie, zice „Totuș, Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt". (Psalm 2:6). Piatra de temelie în capitala organizației lui Dumnezeu, Sion, nu este pescarul — apostolul Petru, ci Regele lui Iehova, Christos Isus, căruia I-a dat toată puterea în cer și pe pământ. Dela sfârșitul timpurilor păgânilor, în 1914, Regele lui Iehova guvernează în Sion, extinzându-Și în mod activ puterea Sa spre această zonă, pământul, în timp ce încă dușmanii Săi continuă să activeze pe acest glob. Toți cei ce-și pun încrederea în dușmanii religioși, politici, comerciali și sociali ai Regelui lui Iehova în Sion, sunt siguri că vor fi amăgiți și sufăr înfrângere sdrobitoare și execuție de către piatră, în bătălia Armaghedonului. Acei cari își pun încrederea în Regele lui Iehova și-și clădesc speranța lor pe El, pentru o lume nouă vecinică, a dreptății, nu vor fi dați de rușine nici odată, necăjiți, sau desamăgiți. În deplină asigurare a acestora, Iehova Dumnezeu zice (Isaia 28:16): „Deaceea, așa vorbește Domnul Iehova: Iată, Eu pun în Sion ca temelie o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce va crede, nu se va grăbi să fugă". — *Versiunea americană Standard.*

1 Oamenii cari dela 1914 ignorează și leapădă piatra de temelie în Sion și se întorc la zidarii mondiali omenești, imitează pe conducătorii Iudei religioși și pe politicianii Romani Pilat din Pont și Irod, cari au lepădat pe „Omul Christos Isus" și L-au dat pe mâna executorilor. Într'o scrisoare specială către creștinii din Roma, apostolul Pavel trage câtova concluziuni puternice din acea acțiune antichristă a acelor religioniști și politicieni. Dar în capitolul al zecilea al acestei epistole, Pavel arată, că pe când se aștepta o lepădare, de către unii, a pietrei de temelie a lui Iehova în Sion, în acelaș timp avea loc o acceptare a ei, de către alții. Pavel și-a consacrat sforțările sale, să ajute pe acești cari erau influențați de prejudicii, informare greșită și lipsă de cunoștință, să învingă greutățile lor și să vadă că piatra de temelie a lui Iehova este singura salvare pentru neamul omenesc într'o lume nouă, durabilă, a adevărului și dreptății. Cu privire la starea de nedumerire a lumii de astăzi, și necesitatea unei acțiuni individuale în direcția dreaptă, o examinare a capitolului al zecilea din Romani este acum foarte la timp; și la o astfel de examinare procedăm noi acum.

2 După ce s'a referit la profeția susnotată a lui Isaia, Iudeul convertit, Pavel, zice, cu sentiment personal, către frații săi creștini din Roma: „Fraților, dorința inimii mele și rugăciunea mea către Dumnezeu pentru Israeliți, este să fie mântuiți". (Romani 10:1) Pavel avea totuș bunăvoință față de Iudeii naturali, sau Israeliți, fapt care este mai bine exprimat în cuvintele sale în traducerea mai bună a unui traducător modern: „Fraților, inima mea este plină de bunăvoință față de ei; rugăciunea mea către Dumnezeu, este ca ei să poată fi mântuiți". *(Goodspeed)* Prin urmare, apostolul nu avea bunăvoință față de conducătorii cari erau răspunzători pentru omorîrea lui Christos Isus. Bunăvoința sa față de poporul comun, care și-a pus greșit încrederea în conducătorii religioși, drepți pe din afară, și cari erau conduși de acele călăuze oarbe în căile religioase, cari duc în prăpastia distrugerei naționale și personale. Pentru a dovedi buna sa voință, Pavel a predicat Iudeilor la orice ocazie. În Corint, Grecia, de unde a scris el scrisoarea sa către Romani, „el vorbea în sinagogă în fiecare zi de Sabat, și înduplecă pe Iudei și pe Greci,..... dovedind Iudeilor că Isus este Christosul..... Dar Crisp, fruntașul sinagogii, a crezut în Domnul împreună cu toată casa lui. Și mulți dintre Corinteni, cari auziseră pe Pavel, au crezut și ei, și au fost botezați". După aceea Pavel a pus mărturie despre Christos Isus, în alte multe sinagogi ale Iudeilor. (Fapte 18:4—8, 19, Versiunea americană Standard; 19:8). Și în timp ce a arătat bunăvoință față de cei ușor de învățat din poporul său, el deasemenea se ruga lui Iehova Dumnezeu pentrucă Dumnezeu poate să-l folosească la mântuirea acelor Iudei cari în mod sincer au căutat să cunoască și să se închine lui Iehova.

3 Aceeași atitudine este adevărată și pentru rămășița Martorilor lui Iehova de pe pământ astăzi.

1. Ce a pus Iehova în Sion, și ce a fost prezis cu privire la aceia care-și pun încrederea în ea?
2. Ce face, în general, studierea capitolului al zecilea din Romani, așa de la timp acuma?
3. Pentruce a avut Pavel neîncetat bunăvoință față de frații săi Israeliți, și cum a dovedit el aceasta?
4. Pentruce au Martorii lui Iehova bunăvoință față de poporul comun din „creștinătate", și cum manifestă ei aceasta?

Domnitorii şi dictatorii politici, comerciali şi religioşi ai „creştinătăţii", au lepădat pe Regele lui Iehova în Sion, şi ei au încercat să împiedece şi au pătat lucrul de mărturie, care atrage atenţiunea asupra pietrei de temelie, pe care Iehova a pus-o în organizaţia Sa principală Sion. Cu toate acestea, poporul comun, care zace fără ajutor sub astfel de domnitori contrari lui Iehova, nu sunt în toate cazurile de acord cu acţiunea domnitorilor lor. Ei sunt cu totul orbiţi de călăuzele lor oarbe. Adesoori oameni sunt atraşi într'o acţiune violentă împotriva Martorilor lui Iehova, de către preoţii şi conducătorii religioşi intriganţi. Conştiincioşi de acest fapt, Martorii lui Iehova nu manifestă rea voinţă împotriva persoanelor singuratice din poporul comun al „creştinătăţii" şi „păgânismului"; ei manifestă bunăvoinţă faţă de ei vizitându-i pe la casele lor, atât pe cei mari cât şi pe cei mici, invitându-i să lase ca toţi împreună să facă o alegere individuală respectând mesajul Împărăţiei. Şi în timp ce proclamă, în modul acesta, poporului comun mesajul, ei se roagă. Ei se roagă ca să fie folosiţi de Iehova Dumnezeu în ajutorul celor umili, pentruca aceştia să poată fi salvaţi de execuţie în această zi a judecăţii neamurilor şi să poată fi mântuiţi pentru viaţă în viitoarea „lume dreaptă, fără sfârşit". Orice ar face organizaţiile naţionale şi funcţionarii lor domnitori, nu trebuie să prejudicieze pe Martorii lui Iehova faţă de persoane singuratice cari sunt în sau sub astfel de organizaţiuni. Străduinţa lor este să facă lucrul creştinesc în interesul mântuirei tuturor „altor oi" ale lui Dumnezeu, „oamenii de bine". Ei ştiu că organizaţiile naţionale, comerciale şi religioase vor fi distruse la sfârşitul lumii în Amaghedon, dar că persoanele cari acum caută pe Iehova şi Împărăţia Sa, pot fi ascunse şi mântuite de această distrugere a organizaţiilor mondiale.

4 Cu privire la Israeliţii naturali sau Iudei induşi în eroare, Pavel zice: „Le mărturisesc că ei au râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere (fără cunoştinţă, greceşte *'epignosis)*". (Romani 10:2) Nu se poate tăgădui că Iudeii aveau ceva cunoştinţă *(gnosis)* despre Sfintele Scripturi, dar nu o cunoştinţă *(epignosis)* corectă, precisă, deplină, clară, mai mult adevărata cunoştinţă a Scripturilor, cu privire la descoperirea divină prin spiritul Său sau forţa activă. Iudeii aveau un zel fanatic, induşi în eroare prin tradiţiile religioase ale oamenilor cari contraziceau şi călcau cuvântul lui Dumnezeu şi cari le făceau pe acestea fără efect. Deaceea Isus a provenit pe ucenicii Săi împotriva religioniştilor zicând: „Au să vă dea afară din sinagogi: ba încă, va veni vremea când, oricine vă va ucide, să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu. Şi se vor purta astfel cu voi, pentrucă n'au cunoscut nici pe Tatăl (Iehova), nici pe Mine (Isus Christos)". (Ioan 16:2, 3).

5 In ziua de azi, cu siguranţa viitoare a lumii în scrioasă îndoială, conducătorii politici şi religioşi, au ridicat strigătul pentru „mai multă religiune!" Poporul, cugetând că acesta ar fi un strigăt către Dumnezeu, îl urmează tot timpul şi par a arăta evlavie faţă de Dumnezeu. Da, ca în cazul acelora cari au practicat „religia iudaică" în ziua lui Pavel, poporul „creştinătăţii" exprimă o evlavie pentru Dumnezeu, dar nu în conformitate cu *cunoştinţă corectă (epignosis)* a cuvântului lui Dumnezeu. Este o evlavie în conformitate cu tradiţiile religiei făcute de oameni, inspirate de demonism; şi tocmai aceasta face ca poporul să lupte împotriva adevăratei cunoştinţe a lui Iehova. Dumnezeu, în timp ce este dusă poporului de către Martorii Săi. Faptul că religioniştii sunt sinceri în evlavia lor, nu-i scuză şi nici nu-i salvează. Evlavia lor nefiind în conformitate cu cunoştinţa cuvântului lui Dumnezeu, aceasta nu este credinţă; pentrucă cunoştinţa cuvântului lui Dumnezeu este adevărata bază sau temelie a credinţei. Evlavia lor provine, pur şi simplu, din credulitate care acceptă tradiţiunile, sfaturile şi poruncile preoţilor religioşi, fără întrebare şi fără investigaţie. Astfel de evlavie, afară numai în cazul dacă este întoarsă spre canalul care curge în conformitate cu cunoştinţa descoperită a cuvântului scris al lui Dumnezeu, în mod hotărît duce pe cei evlavioşi în mari crime şi opoziţie fatală împotriva lui Iehova Dumnezeu şi a pietrei Sale de temelie pusă în Sion.

6 Cei evlavioşi par a crede şi încearcă să se convingă pe sine că ei sunt drepţi şi că stindardele şi formalităţile lor religioase sunt drepte. Dar să ascultăm ce zice Pavel despre religioniştii Iudei evlavioşi: „Pentrucă, întrucât n'au cunoscut neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-şi pună înainte o neprihănire a lor înşişi, şi nu s'au supus astfel neprihănirii, pe care o dă Dumnezeu". (Romani 10:3) Christos Isus, Cel Drept, a condamnat tradiţiunile lor omeneşti; şi a expus practica lor, a „religiei Iudeilor" ca fiind nedreaptă. El a arătat astfel că Iudeii nu puteau atinge adevărata dreptate înaintea lui Dumnezeu prin faptele lor imperfecte, chiar încercând să ţină legile şi poruncile legământului sau pactului, pe care Dumnezeu l-a făcut cu naţiunea lor, prin profetul Moise. Pentru a fi îndreptăţiţi, sau pentru a ajunge într'o stare dreaptă înaintea lui Dumnezeu, ei trebuie să practice credinţă în Dreptul Răscumpărător, Christos Isus, a cărui jertfă de răscumpărare şterge păcatele acelora cari se căiesc şi cred. Cu toate acestea, evlavia Iudeilor pentru religie, în scopul trufaş de a desvolta îndreptăţirea de sine, a lor personală, şi de a-i da importanţă, i-a făcut ca să nu se supună căii lui Dumnezeu pentru a câştiga neprihănirea prin cunoştinţă şi credinţă în Christos Isus. Ei au persistat cu încăpăţânare în a căuta să fie neprihăniţi independent de Christos Isus şi de ceeace El ar putea face pentru ei. Astfel ei ţin să fie religioşi şi să păstreze rituri religioase, şi niciodată nu ajung la o neprihănire adevărată înaintea lui Dumnezeu.

7 Satan, Diavolul, a îndreptat „creştinătatea" în aceeaşi încercare nefolositoare. Cu toate şcolile sale parohiale, şi aşazisele sale „biserici", seminariile sale teologice şi colegii sectariene, cât şi sistemul său de educaţie secular, ca este fără cunoştinţă. Aceasta înseamnă că ea este ignorantă asupra felului cum se câştigă neprihănirea lui Dumnezeu. Toate sutele sale de religiuni susţin a fi drepte şi a învăţa ce este drept, dar ele sunt ignorante asupra a ceeace este drept în ochii lui Dumnezeu. Ele urmează stindardele şi tradiţiunile lumeşti ale oamenilor şi se scuză într'un fel sau altul dela stricta

5. In ce mod au Iudeii o evlavie, dar nu în conformitate cu cunoştinţa?

6. Cum este o situaţie asemănătoare astăzi în „creştinătate" şi cum este ea dovedită?

7. Pentruce acei Iudei evlavioşi nu obţin niciodată adevărata dreptate a lui Dumnezeu?

8. Cum este „creştinătatea" în acelaş fel ignorată?

observare a cuvântului lui Dumnezeu. Onorabilitatea și moralitatea exterioară ele le privesc ca neprihănire.

9 Conducătorii și călăuzele lor, numiți de ei înșiși sau aleși de popor, pentru „nouă ordine" de după război, vorbesc cu mândrie despre crearea unei lumi mai bune, mai frumoase, încoronată cu pace veșnică. Ei spun cu gravitate despre constituirea unei organizațiuni internaționale și o chartă a drepturilor umane, care va „rezista probei de veacuri" și ei primesc aplauzele poporului ca port-drapeli ai dreptății. Totuș, prin chiar această încercare de a stabili lumea lor proprie, în conformitate cu idealurile omenești, ei comit urîciune în ochii lui Dumnezeu. Cum așa? Din cauză că ei leapădă pe Regele Drept în Sion și nu se supun Împărăției Sale drepte. Ei orbesc poporul despre faptul că numai Dumnezeu poate stabili o nouă lume dreaptă și că El va distruge această lume veche, dreaptă în sine. Acei autori ai lumii de după războiu, încearcă să înregimenteze poporul în linie cu planurile și principiile lor. Ei merg mai departe în speranța că Dumnezeu, Cel Prea Înalt, își va abandona scopul Împărăției Sale și se va conforma stindardelor lor și-i va binecuvânta cu reușită, drept răspuns rugăciunilor preoților catolici, protestanți și ludei. Dar Dumnezeu nu va binecuvânta evlavia lor nedreaptă, în opoziție cu Sine. Sfârșitul lumii lor de după războiu, propusă de ei, va veni din mâna Sa în Armaghedon. Ei au refuzat să învețe cunoștința lui Iehova Dumnezeu, pe care Martorii Săi au promovat-o și au răspândit-o printre popor. De aceea spune Dumnezeu despre poporul Său mărturisit în „creștinătate": „Poporul Meu piere din lipsă de cunoștință. Fiindcă ai lepădat cunoștința și Eu te voi lepăda". (Osea 4:6) Nu există o mântuire prin ignoranță, și cu siguranță nu prin ignoranță voită, care respinge cunoștința scripturală a lui Iehova Dumnezeu.

„SFÂRȘITUL LEGII"

10 „Creștinătatea" susține că crede în legea lui Dumnezeu; dar sub examinare, ea este găsită că urmează legea romană, așa cum a fost codificată de către Împăratul Justinian, mai de grabă decât legea supremă a lui Dumnezeu Cel Prea Înalt. „Creștinătatea" merge printr'o mare mulțime de formalități exterioare și face mare zgomot despre legea lui Dumnezeu, dar ignorează adevăratul scop sau intenție a legii Sale. Ea nu caută să-și însușiască scopul legii lui Dumnezeu, nici nu vede direcția în spre care ea se îndreaptă, mai ales legea pe care El a dat-o prin profetul Moise. Ea trece cu vederea același lucru pe care ludeii l-au trecut cu vederea sub legământul legii mozaice. Dumnezeu nu a prevăzut pe ludei cu sistemul Său minunat al legii, cu care idee ca oamenii să poată păzi acuma legea Sa în mod perfect și prin care să se dovedească drepți și astfel vrednici de viață veșnică, potrivită dreptății lor proprii.

11 Unele persoane din „creștinătate" adesea se pot auzi zicând: „O, eu nu am nevoie de mesajul Împărăției lui Dumnezeu din cărțile acelea dela Watchtower (Turnul de Veghere). Eu mă străduiesc să păzesc cele zece porunci, și aceasta este destul. Eu mă păzesc să nu fac vreun rău, și totul se va sfârși bine cu mine. Eu nu știu ce este în acele cărți. În același timp aceștia refuză să urmeze pe urmele și instrucțiunile lui Christos Isus. Făcând astfel, acești așazișI păzitori ai celor zece porunci, fac exact ceeace a făcut tânărul domnitor bogat ludeu. Acest tânăr a zis că el a păzit toate poruncile lui Dumnezeu din tinerețea lui, dar el a refuzat invitația Domnului de a împărți toată averea săracilor Domnului și de a veni și a urma pe Christos Isus în predicarea Împărăției lui Dumnezeu. (Matei 19:16—22) Dacă el a persistat pe această cale, acest domnitor ludeu n'a izbutit să primească adevărata neprihănire și viața veșnică. Întreaga națiune a lui Israel a mărturisit că păzește cele zece porunci ale lui Dumnezeu și legea lui Moise, dar nu a izbutit să dobândească dreptate și viață veșnică pe calea lor egoistă și înșelătoare.

12 Explicând situația cu privire la legea lui Iehova dată prin Moise, Apostolul Pavel zice: „Căci Christos este sfârșitul legii, pentrucă oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea". (Romani 10:4) Cuvintele lui Pavel pot fi înțelese în două feluri. Un traducător modern traduce cuvintele lui Pavel astfel în englezește: „Căci Christos înseamnă sfârșitul legii, astfel că oricine care are credință poate obține integritate". *(Goodspeed)* Aceasta înseamnă că, prin moartea lui Isus pe lemn, Iehova Dumnezeu a desființat vechiul legământ al legii mozaice și a pregătit un nou legământ. De aceea despre Christos Isus se vorbește ca despre Unul care „în trupul Lui, a înlăturat vrășmășia dintre ei (dintre ludei și păgâni), Legea poruncilor cu orânduirile ei, ca să facă pe cei doi (ludeu și păgân) să fie un singur om nou, făcând astfel pace; și a împăcat pe cei doi (ludeu și păgân) cu Dumnezeu într'un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrășmășia (legea poruncilor, în orânduirile ei)". (Efeseni 2:15, 16) „A șters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce". (Coloseni 2:14) În acest fel Christos Isus a fost sfârșitul legii mozaice sau a legământului legii cu ludeii. El a devenit Mijlocitorul unui legământ mai bun, pentru toți urmașii Săi cari constituie Israelul spiritual. Prin acest legământ ei devin un popor pentru numele Tatălui Său, pentru numele lui Iehova. Evrei 7:22; 8:6—13; 9:15.

13 Cu toate acestea, expresia lui Pavel „sfârșitul legii" poate așadară să însemne obiectivul urmărit de către ele. Sfârșitul hotărît de către Iehova prin aceea că a dat ludeilor legământul-legei nu a fost pentru a atrage atenția asupra lor înșiși ca capabili de a se justifica pe sine prin faptele legii, ci a fost să-i îndrepte către Christos Isus și să-i conducă la El. Legea a fost spre a-i ocroti împotriva păcatelor religioase ale păgânilor cari-i înconjurau. Ea a fost, astfel mijlocul de a le arăta că ei erau păcătoși și că aveau nevoie de jertfa Celui Drept, care poate într'adevăr îndepărta păcatul și să le dea dreptatea împă-

9. Cum au pus înainte conducătorii „creștinătății" neprihănirea lor proprie și au lepădat-o pe aceea a lui Dumnezeu, și cu ce rezultat urmează?

10. Pentruce credința pretinsă a „creștinătății" cu privire la legea lui Dumnezeu este falsă?

11. Cum este arătat că aceia cari mărturisesc că încearcă să păzească cele zece porunci sunt siguri că în scurt timp vor obține neprihănirea?

12. Cum este Christos „sfârșitul legii" în sensul însemnării sfârșitului legii?

13. *a)* În ce alt sens a explicat Pavel pe Christos ca fiind „sfârșitul legii?" *b)* Pentruce nu trebue ca îndreptățirea să vie oamenilor în mod automat prin virtutea morții lui Christos?

care cu Iehova Dumnezeu. Jertfele de animale ale legământului legii au preumbrit numai şi au ţintit înainte spre viitoarea jertfă a Răscumpărătorului, Christos Isus. De aceea sfârşitul spre care călăuzea legământul legii pe aceia cari erau legaţi de acest legământ a fost îndeplinirea lor şi acceptarea de către Christos Isus. Pavel aşa declară către Galateni 3:23—26, şi zice: „Înainte de venirea credinţei noi eram sub paza legii închişi pentru credinţa care trebuia să fie descoperită. Astfel legea ne-a fost un îndrumător spre Christos, (sau legea a fost însoţitorul nostru pe calea noastră spre Christos. (Goodspeed), ca să fim socotiţi neprihăniţi prin credinţă". Atunci, spre a arăta că legământul legii a ajuns la un sfârşit cu moartea şi învierea lui Christos, Pavel adaugă: „După ce a venit credinţa, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta (legea). Căci toţi sunteţi fii ai lui Dumnezeu, prin credinţă în Christos Isus". Aceasta dovedeşte, prin urmare, că speranţele omeneşti de a câştiga neprihănirea înaintea lui Dumnezeu prin ţinerea vechiului legământ al legii, încheiat cu Iudeii, sunt zadarnice. Cu atât mai mult, justificarea nu trebuie să vie oamenilor în mod automat, fie că sunt morţi sau în viaţă, prin virtutea morţii lui Christos. Justificarea sau îndreptăţirea înaintea lui Dumnezeu, vine numai la aceia cari exercită credinţă în Christos. „Căci Christos este sfârşitul legii, pentruca oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea". (Romani 10:4, *Emphatic Diaglott)* Credinţa lor trebuie să-i aducă la Christos Isus, Mai Marele Moise, Marele Mijlocitor, preţioasa piatră de temelie, pe care Iehova a pus-o în Sion în favoarea lumii noi a dreptăţii.

(Watchtower din 15 Iunie 1945)

Neprihănire şi mântuire

„Căci prin credinţa din inimă se capătă neprihănirea; şi prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire". (Romani 10:10).

NEPRIHANIREA nu este din această lume veche. Ea nu este ca urmare a faptelor onorabile, conform stindardelor acestei lumi. Ea este dela Dumnezeu şi prin Christos Isus. Aceasta înseamnă, că ea este prin credinţa în ce este şi în ce face Christos şi apoi să activeze în conformitate cu aceasta. Prin urmare lepădând pe Christos Isus în capacitatea Sa de piatră de temelie a lumii noi a dreptăţii, „creştinătatea", întocmai ca şi Iudeii, nu s'a supus pe sine dreptăţii divine.

2 Urmând pe Christos Isus în credinţă, nu-i este permis creştinului să urmeze conducerea omenească, fie a Papei, *a ducelui, a fuehrurului, a lui caudillo*, sau a altor călăuze religioase sau lumeşti. Recunoscând pe Christos Isus ca Domn, nu trebuie să consimţească cu scrisoarea favorabilă a cardinalului Innitzer al Vienei către *fuehrerul* nazist, chiar înainte ca acesta să-şi pună ghiara pe Austria, şi pe care scrisoare cardinalul a încheiat-o cu *„Heil Hitler!"* Christos Isus nu trebuie să participe la conducere cu dictatorii lumeşti, şi nu are nimic comun cu această lume şi dumnezeul ei, Satan, Diavolul. Christos Isus este piatra de temelie, din stâncă, pe care Iehova a pus-o în Sionul ceresc şi ea nu a fost niciodată pusă în capitalele pământeşti, ca Roma, Berlin, St. Petersburg, Washington, cari nu sunt capitale a lumii noi a dreptăţii. Titlul lui Isus *Christos* înseamnă *uns* adică uns de către Dumnezeu Cel Prea Inalt; şi El a fost aşezat ca temelie a noii creaţiuni a lui Iehova, organizaţia Sa principală Sion. Oricine crede acele adevăruri şi fapte scripturale în armonie cu aceasta, este drept. Din acest motiv îndreptăţirea prin credinţă a fost acordată urmaşilor lui Christos, cari devin membrii „trupului" Său şi împreună moştenitori cu El în Sion. Credinţa este necesară pentru a lua această poziţiune faţă de Christos Isus, deoarece această poziţiune este astfel opusă aranjamentului material, politic şi religios al acestei lumi rele prezente, şi a propagandei ei pentru stabilitatea de după războiu.

3 Discutând diferenţa dintre neprihănirea prin credinţă şi neprihănirea prin faptele personale ale îndreptăţirii de sine ale cuiva, apostolul Pavel zice: „În adevăr, Moise scrie că omul care împlineşte neprihănirea, pe care o dă legea, va trăi prin ea". (Romani 10:5). Profetul Moise astfel descrie această neprihănire în Leviticul 18:5. Declaraţia lui Dumnezeu prin Moise nu a fost o decepţie, spre a face pe Iudei să cugete că ei ar putea să păzească legea întocmai şi să câştige viaţa prin observarea legii. Prin legământul legii Iehova Dumnezeu nu a pus la o parte promisiunea despre Christos, făcându-L pe Christos nefolositor prin aceea că a oferit Iudeilor speranţa vieţii prin ţinerea legii. Din contră, Iehova chiar prin acel legământ al legii, dirija şi călăuzea pe cei de sub el spre Christos Isus „Omul". Moise a fost tipul lui Christos Isus şi Christos Isus este „Omul" care ţine în mod perfect legea lui Dumnezeu pe pământ. Deaceea prin declaraţia de mai sus, Iehova a zis prin Moise, că omul care îndeplineşte această lege, dovedeşte că el este perfect şi trăeşte, şi că este viu şi are drptul la viaţă veşnică.

4 Din punctul de vedere al promisiunei divine despre venirea lui Christos, legământul legii nu a fost făcut cu Iudeii pentru desvoltarea lor proprie, ca să ajungă prin ea la perfecţiunea umană; nici nu ar putea şi nici nu a ridicat legământul legii de deasupra Iudeilor condamnarea la moarte, moştenită dela păcătosul Adam. Christos Isus, „născut din femee, născut sub lege", nu a câştigat viaţă prin păzirea legământului legii. Dar prin păzirea legii, ca un Iudeu, El a dovedit că era în viaţă, într'un sens perfect şi că în el era viaţa perfectă cu putere şi valoare de a răscumpăra pe cei ce cred, pentru cari această viaţă trebuie să fie pusă în

1. Cum nu s'a supus „creştinătatea" dreptăţii lui Dumnezeu?
2. Pentruce nu pot creştinii adevăraţi să urmeze conducerea omenească? Şi pentruce este poziţia lor în această privinţă dreaptă?
3. Cum să înţelegem noi asigurarea lui Moise, „Că omul care va face acele lucruri va trăi prin ele?"
4. De unde era dreptatea lui Isus? şi ce beneficii vin din ţinerea legii şi a profeţiilor de către El?

moarte. Neprihănirea lui Isus nu a fost prin păzirea legământului legii, ci ea a coborît cu El din cer. El a împlinit legea şi profeţiile. Deaceea El a devenit Marele Preot, mai mare decât preotul şef, care a fost pus prin legământul legii cu jertfele sale de animale. Isus a dovedit că omul perfect poate ţine legea lui Dumnezeu şi să-şi păzească neprihănirea faţă de Dumnezeu, şi se poate astfel dovedi pe sine vrednic de viaţă veşnică. Jertfa umană a lui Isus, prin urmare, se socoteşte spre dreptate pentru toţi cei ce cred în El.

5 Este clar, atunci, că oamenii imperfecţi nu pot niciodată să se dovedească pe sine drepţi prin încercarea de a păzi legea şi poruncile lui Dumnezeu în mod perfect. Cum atunci au fost îndreptăţiţi înaintea lui Dumnezeu acei cari devin membrii „trupului" lui Christos şi împreună moştenitori cu El în împărăţia cerurilor? Dumnezeu şa îngrijit ca să li se socotească spre dreptate din pricina credinţei lor în Christos Isus, piatra de temelie în Sion. Apostolul Pavel atrage atenţiunea asupra felului cum este obţinută îndreptăţirea lor zicând: „Pe când iată cum vorbeşte neprihănirea, pe care o dă credinţa: *Să nu zici în inima ta: Cine se va sui în cer?* (Să pogoare adică pe Christos din cer). Sau: *Cine se va pogorî în adânc?* (Să scoale adică pe Christos din morţi". (Romani 10:6, 7) Pavel a citat acolo din ceeace a spus Moise către Iudei cu aproape o lună înainte ca ei să fi trecut râul Iordan în pământul promis, anume: „Porunca aceasta pe care ţi-o dau eu astăzi, nu este mai presus de puterile tale, nici departe de tine. Nu este în cer, ca să zici: Cine se va sui pentru noi în cer ca să ne-o aducă, pentruca s'o auzim şi s'o împlinim? Nu este nici dincolo de mare, ca să zici Cine va trece pentru noi dincolo de mare şi să ne-o aducă, pentru ca s'o auzim şi s'o împlinim? Dimpotrivă, este foarte aproape de tine, în gura ta şi în inima ta, ca s'o împlineşti. Iată îţi pun azi înainte viaţa şi binele, moartea şi răul". (Deuteronomul 30:11—15).

6 In modul acesta, după Pavel, acele cuvinte ale lui Moise, sunt în înţeles profetic. Cuvintele lui Moise arată că cineva, care este îndreptăţit, şi care are dreptatea credinţei, nu trebuie să pună întrebări îndoelnice; adică el nu trebuie să pună întrebări, cari să arate îndoiala cu privire la faptele lui Dumnezeu deja împlinite. Unul care are credinţă nu trebuie să se îndoiască nici o clipă măcar, că Dumnezeu a trimis deja din cer pe Fiul Său iubit, unul născut, pentru a fi făcut ca să justifice numele lui Iehova prin credincioşia Sa pe pământ sub probă şi astfel să se îngrijească de jertfa de răscumpărare prin moartea pe lemn. Deaceea unul care este îndreptăţit prin credinţă nu trebuie să privească spre cineva care să se suie de pe pământ în cer pentru a aduce jos de acolo pe Christos. El nu trebuie să se poticnească de faptul că Christos Isus este Fiul ceresc al lui Dumnezeu, şi astfel El refuză să privească spre conducătorii şi comandanţii omeneşti, spre a se ridica şi împlini rolul lui Christos. Nu trebuie să pună întrebări de felul cum a putut Christos să împlinească profeţiile, să moară şi apoi să fie sculat din adâncul morţii. El nu trebuie să se îndoiască de puterea atotputernică a lui Dumnezeu de a scula pe Christos dintre morţi întru justificarea profeţiei divine; nici nu trebuie să se îndoiască că Dumnezeu L-a ridicat deja dintre morţi şi L-a pus ca „piatră din capul unghiului, preţioasă, a temeliei sigure" sus în Sion. Înălţimea şi adâncul nu sunt obstacole pentru Dumnezeu Cel Atotputernic în îngrijirea credinciosului şi dreptului „Comandant al popoarelor", care conduce oamenii spre viaţa veşnică. Dacă Dumnezeu poate trimite astfel de Comandant jos din cer, prin transferarea vieţii Sale în corp omenesc pe pământ, acelaş Dumnezeu poate să scoale pe Comandant din adâncul morţii la viaţă în cer. Deaceea unul care posedă îndreptăţirea care este prin credinţă, nu trebuie să-şi însuşească minciuna religioasă a preoţilor Iudei că ucenicii lui Isus au venit noaptea şi au furat trupul Său şi că Dumnezeu Cel Atotputernic nu L-a adus în viaţă din adâncul morţii. El nu trebue să lepede scripturile creştine inspirate, scrise de apostolii şi ucenicii lui Isus, şi să se uite după o evanghelie care încă de acum să fie scoasă la iveală. Ce, atunci, trebuie să spună sau să mărturisească „îndreptăţirea prin credinţă?"

7 Pavel pune aceleaşi întrebări şi stabileşte răspunsul, zicând: „Ce zice ea deci? Cuvântul este aproape de tine: în gura ta şi în inima ta". (Romani 10:8) Noi recunoaştem că Pavel a citat din Moise. In acele cuvinte Moise a zis că subiectul nu a fost ceva ce urmează să vină şi să fie acţionat în viitorul îndepărtat şi nedefinit; ci el a fost un subiect de acţiune imediată: „ca s'o împlineşti. Iată, îţi pun azi înainte viaţa şi binele, moartea şi răul". Dar dacă îndreptăţirea nu putea veni prin legea mozaică, cum a putut Moise pe drept să zică aceasta? Deoarece Moise a vorbit în mod profetic. El era o figură profetică, preumbrind pe Mai Marele Moise, Christos, pe care Iehova Dumnezeu L-a sculat ca Profet şi Comandant. Deaceea Moise a reprezentat pe Christos Isus ca îngrijind de cuvântul Său şi punându-l corect în gura şi în inima creştinilor. (Deuteronomul 18:15—18). La timpul când Pavel scria, Iehova Dumnezeu Şi trimisese pe Fiul Său iubit jos din cer şi L-a lăsat să coboare în adâncul morţii şi după aceea L-a ridicat dintre morţi şi astfel Dumnezeu a avut grijă de Comandantul nemuritor, ascultarea căruia înseamnă viaţă veşnică. Asupra acestui fapt apostolul Petru a mărturisit în Templu în Ierusalim, zicând: „Într'adevăr, Moise a zis părinţilor noştri: Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre fraţii voştri un prooroc ca mine, pe El să-L ascultaţi în tot ce vă va spune. Şi oricine nu va asculta de proorocul acela, va fi nimicit cu desăvârşire din mijlocul norodului. Dumnezeu, după ce a ridicat pe Robul Său Isus, L-a trimis mai întâi vouă, ca să vă binecuvinteze, întorcând pe fiecare din voi dela fărădelegile sale". (Fapte 3:22, 24, 26) Astfel această informaţiune a fost o evanghelie prezentă spre a fi odată evacuată. Deaceea comentând asupra cuvântului care aproape de noi, chiar în gură şi în inimă, apostolul Pavel adaugă: „Aceasta este cuvântul credinţei, pe care noi îl predicăm". Iată, cuvântul sau mesajul care cere exercitarea credinţei, este predicat acum.

5. Cum au fost atunci justificaţi membrii „corpului" lui Christos şi ce citează Pavel în discuţia cum primesc ei îndreptăţirea?

6. Cum arată acele cuvinte ale lui Moise că cineva care a fost îndreptăţit prin credinţă nu trebuie să întrebe sau să se îndoiască?

7. Cum poate zice Moise cu drept că „cuvântul este aproape de tine, chiar în gura ta şi în inima ta", şi cum confirmă Petru aceasta?

[8] Acest „cuvânt al credinţei" este o evanghelie de fapte glorioase deja împlinite, şi el este la îndemână pentru a fi primit de noi cu inima, şi pentru a fi mărturisit de noi cu gura. El este un cuvânt şi o poruncă a evangheliei, spre a fi crezut şi ascultat de noi acum. În zilele din vechime, iudeii stăteau înaintea profetului Moise spre a asculta cuvântul şi porunca lui Iehova Dumnezeu; dar noi astăzi suntem înaintea antitipicului Moise, Christos Isus, Marele Comandant, pe care Iehova L-a ridicat în Sion. În urmă, acolo, iudeii erau pe câmpiile lui Moab şi puteau zări peste râul Iordan pământul promis, dar noi astăzi suntem la intrarea în lumea nouă sub guvernul teocratic al lui Iehova prin Christos Isus. În urmă, acolo, nu numai cele douăsprezece seminţii ale lui Israel erau adunate înaintea lui Moise, ci deasemenea şi o mulţime mixtă de străini. (Deuteronomul 31:12, 13; 29:10—15). Tot aşa astăzi, nu numai rămăşiţa Israelului spiritual este adunată sub Christos la Templu, ci deasemenea şi o mare turmă a „altor oi", clasa „străinilor", „oamenii de bine", care aşteaptă să câştige viaţă veşnică pe pământ în lumea nouă. (Ioan 10:16; Luca 2:14) O vastă mulţime a clasei străinilor urmează încă să fie adunată. Către toţi aceştia, aşadar, Mai Marele Moise zice că cuvântul credinţei nu este departe de tot, în viitor, ci acuma este aproape de ei. Astfel Marele Comandant trimite afară cuvântul Său prin propovăduitorii sau vestitorii Săi, şi este la îndemână un cuvânt sau o evanghelie, da, aproape de această clasă a „străinilor" şi astfel ei îşi pot fixa inima lor asupra lui şi să-l ia în gura lor. Aceasta ei trebuie să o facă pentru a scăpa de nimicire cu lumea veche în Armaghedon şi spre a intra în lumea nouă de abundenţă a vieţii.

„CUVÂNTUL CREDINŢEI„

[9] Ce este acest „cuvânt al credinţei", care este predicat astfel încât să-l pună în vederea „altor oi" ale Domnului? Ascultă răspunsul lui Pavel, care a predicat cuvântul: „Dacă mărturiseşti deci cu gura ta pe Isus ca Domn (sau, mărturiseşti cuvântul cu gura ta, că Isus este Domn), şi dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morţi, vei fi mântuit". (Romani 10:9; *Versiunea americană Standard*, nota marginală) „Cuvântul credinţei" a fost lărgit asupra mai multor fapte ale istoriei, din zilele lui Pavel încoace, şi mai cu seamă dela 1914 d. Chr., fapte cari împlinesc profeţiile inspirate, cu privire la sfârşitul acestei lumi şi la prezenţa Domnului Isus în Împărăţia lui Dumnezeu stabilită. Deaceea Martorii lui Iehova, în vestirea mesajului Împărăţiei, trebuie să atragă atenţiunea asupra tuturor acestor fapte de mult timp predicate, şi asupra înţelesului lor în prezent. Deaceea în mărturisirea de acuma a lui Christos Isus ca Domn, noi trebuie să-L mărturisim ca Conducător al nostru, Comandant al nostru, şi Regele nostru domnitor, singura piatră de temelie pusă în această înaltă poziţie în Sion, şi Cel pe care guvernul principal al universului este clădit de Iehova Dumnezeu. Dacă aceste fapte fundamentale în lucrarea scopului lui Iehova Dumnezeu nu sunt crezute şi mărturisite de către unul care pretinde a fi un creştin, pentru unul ca acesta nu este mântuire, fie în cer sau pe pământ. Dar pentruce este aceasta oxact aşa? Din nou să ascultăm răspunsul apostolic:

[10] „Căci prin credinţa din inimă se capătă neprihănirea, şi prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire". (Romani 10:10) Aceasta înseamnă că cuvântul evangheliei trebuie mai întâi să intre în inima cuiva. Trebuie să se adune faptele cu mintea şi trebuie să capete o credinţă din inimă şi convingere că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său şi L-a înviat din morţi şi că Dumnezeu L-a ridicat ca Domn şi Comandant la însăşi dreapta Sa pe tronul universului. După aceia trebuie ca credinţa să fie dovedită prin a se supune pe sine lui Dumnezeu în deplină consacrare. Cineva trebuie să facă aceasta, deoarece, fiind curăţit prin jertfa Celui pe care Dumnezeu L-a sculat din morţi, el nu mai este mai mult al său însuşi, ci datorează toate perspectivele şi proviziunile pentru viaţă veşnică lui Dumnezeu.

[11] Dar aceasta nu este totul. Afară de astfel de consacrare, cineva trebuie să facă o mărturisire înaintea altora despre ceeace Dumnezeu Cel Atotputernic a făcut prin Christos Isus. Este adevărat, fără îndoială, că prin credinţa din inimă şi apoi facerea unei consacrări, rezultatul este neprihănirea prin credinţă pentru membrii corpului lui Christos; totuş, mântuirea finală a cuiva nu este permanent fixată numai pe credinţa din inimă. După ce cineva s'a consacrat lui Dumnezeu în credinţă, apoi trebuie să mărturisească cu gura sa şi să persiste în a face aceasta până ce mântuirea este atinsă. Necesitatea mărturisirii sau punerei mărturiei înaintea oamenilor, în modul acesta, pentru a câştiga mântuire, fie în cer sau pe pământ, este făcută sigură prin însăşi cuvintele lui Isus: „Deaceea, pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri; dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor (fie printr'o lepădare constatată, sau printr'un refuz de a mărturisi deschis şi cu credincioşie pentru Christos), Mă voi lepăda şi Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri". (Matei 10:32, 33) „Pentrucă de oricine se va ruşina de Mine şi de cuvintele Mele, în acest neam preacurvar şi păcătos, Se va ruşina şi Fiul Omului, când va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinţii îngeri". (Marcu 8:38; Luca 12:8, 9).

[12] Mărturisirea nu este un simplu serviciu pe buze, o formalitate lipsită de pricepere, pentru simplu motiv exterior şi spre a face o rea impresie asupra altora cu privire la sine. Adevărata mărturisire nu este asemănătoare practicei Romano-Catolice sau practicilor generale religioase, prin care se dau nume creştine luate din Biblie, idolilor păgâni, rituri, zorzoane femeieşti, dogme şi născociri că prin aceasta lucrurile demonismului sunt sfinţite pentru folosinţă sfântă a lui Dumnezeu şi că numai prin pronunţarea cu buzele, de cuvinte şi nume creştine, practicianul demonismului poate fi mântuit. Astfel de serviciu cu buzele aduce defaimă asupra numelui

8. Pentruce este astfel de „cuvânt al credinţei" ceva de a fi crezut şi ascultat acum? şi de cine?

9. Ce este „cuvântul credinţei", aşa cum a fost predicat de către Pavel şi potrivit a fi predicat dela 1914 d. Chr., şi cum trebuie Christos mărturisit de azi înainte?

10. Cum şi pentruce să creadă cineva cu inima spre neprihănire?

11. Ce trebuie să facă cineva după aceea cu gura sa şi pentruce?

12. Cum este mărturisirea făcută cu gura, care este plăcută lui Dumnezeu?

lui Dumnezeu şi asupra lucrurilor cari-I aparţin. Mărturisirea care este făcută spre mântuire, trebuie să fie făcută priceput, adică ea trebuie să fie cu o înţelegere a adevărului şi cu o fermă credinţă în aceasta. Mărturisirea care place lui Dumnezeu trebuie să fie o voroire expresă şi o mărturie a abundenţei unei inimi care are adevărul şi crede în el. Mărturisirea trebuie să însoţească credinţa. Deaceea, când apostolul Pavel a răspuns paznicului închisorei, „Crede în Domnul Isus, şi vei fi mântuit tu şi casa ta", el nu a înţeles că numai credinţa mintală este suficientă pentru mântuire. (Fapte 16:30, 31) Cuvintele lui Pavel, aşa după cum sunt redactate mai târziu în Romani 10:10, arată că, după ce crede, cel ce crede trebuie să folosească puterea expresiei sale spre a pune mărturie despre credinţa sa înaintea altora şi trebuie să fie astfel un Martor al lui Iehova. Apoi Christos Isus va recunoaşte pe unul ca acesta spre mântuire.

[12] Unul care crede într'adevăr, nu se va reţine dela mărturisire din cauza fricei sau a ruşinei. În dovedirea acesteia, apostolul citează scriptura ca sprijin, zicând: „După cum zice Scriptura, oricine va crede în El nu va fi dat de ruşine". (Romani 10:11) Scriptura pe care Pavel o citează este Isaia 28:16, care spune despre scopul lui Iehova de a pune piatra încercată, piatra din capul unghiului, preţioasă, a temeliei sigure, în organizaţia Sa principală Sion. Această scriptură dovedeşte că mărturisirea care este făcută cu gura spre mântuire, trebuie să fie că Iehova Dumnezeu a trimis pe Fiul Său pe pământ ca om pentru a fi probat şi încercat în ce priveşte ascultarea, integritatea şi credincioşia, chiar până la moarte; şi că Iehova Dumnezeu L-a sculat din morţi şi L-a ridicat la poziţia principală ca piatră unghiulară de valoare, temelie sigură pe care se clădeşte guvernul Său teocratic al dreptei lumi noi.

[13] Atragem din nou atenţiunea, că din zilele lui Pavel alte fapte s'au desvoltat în scopul lui Dumnezeu, şi deaceea dela 1918 d. Chr., lucrurile de mărturisit de către cei ce cred, au fost adăugate la cele descrise de Pavel. Ei trebuie să includă adevărul că, pe când domnitorii religioşi, politici şi comerciali ai „creştinătăţii" au lepădat pe Christos Isus ca Regele lumii noi în 1918 şi s'au întors spre o Ligă a Naţiunilor sau un sistem de colaborare internaţional făcut de oameni, deja Iehova Dumnezeu a ridicat piatra de temelie, le-adată, în Sion şi a făcut pe toţi duşmanii Săi aşternut picioarelor Sale. Christos Isus rămâne, aşadar, Domnul domnitor activ pe care cel ce crede trebuia acum să-L mărturisească şi el nu se va ruşina să facă aceasta. Dela 1918, Iehova a turnat spiritul Său peste rămăşiţa Sa credincioasă, în împlinire finală a profeţiei lui Ioel 2:28, 29. Rămăşiţa merge înainte aşadar fără ruşine şi cu curajul şi îndrăzneala lui Elisei şi vesteşte noutăţile îmbucurătoare ale Împărăţiei lui Dumnezeu stabilită, tuturor naţiunilor pământului locuit, spre mărturie. Prin aceasta este descris prilejul pentru „alte oi" ale Domnului să creadă şi să accepte piatra de temelie a lui Iehova în Sion şi apoi să o mărturisească cu gura lor luând parte la vestirea evangheliei că Împărăţia lui Dumnezeu este acuma în operaţiune.

[14] Expresia profetică „oricine crede în El" înfăţişează acum pe „alte oi" sau pe clasa „străinilor" cari au simţ bun faţă de Iehova şi piatra Sa fundamentală pusă în Sion. Apostolul Pavel aduce încă mai multe argumente asupra acestui punct când zice: „În adevăr, nu este nici o deosebire între Iudeu şi Grec (sau păgân), căci toţi au acelaş Domn, care este bogat în îndurare pentru toţi cei ce-L cheamă. *Fiindcă oricine va chema numele Domnului va fi mântuit*". (Romani 10:12, 13) Adevărul acelor cuvinte erau vădit de pe vremea când Iehova Dumnezeu a trimis pe apostolul Petru să predice sutaşului Corneliu şi casei sale, cari toţi au crezut mesajul şi au devenit primii păgâni convertiţi. (Fapte 10) Astfel, la timpul când Pavel a citat acele cuvinte ale lui Ioel 2:32, Dumnezeu nu făcea nici o deosebire între Iudei şi păgâni. Dumnezeu i-a făcut membri ai „corpului lui Christos" şi împreună moştenitori cu Christos în Împărăţie. Toţi cei ce cred, fie Iudei naturali sau păgâni naturali, au devenit Iudei în inimă sau Israeliţi spirituali, şi ei constituie „Israelul lui Dumnezeu". (Romani 2:28, 29; Galateni 6:16) De acolo nu este deosebire între Iudeii şi păgânii cari cred, noi avem un punct de vedere interesant dela care se priveşte la anumite fapte astăzi; ca următoarele:

[15] În Apocalips 7:4—8, despre cei 144.000 de membri ai corpului Împărăţiei lui Christos se vorbeşte ca despre cele douăsprezece seminţii ale lui Israel, adică, Israelul spiritual. Deaceea „mulţimea mare", care este descrisă imediat după aceea şi e spus a fi nenumărată, trebuie să fie privită ca păgâni. Aceasta este chiar aşa, pentrucă se vorbeşte despre ei ca fiind luaţi din toate naţiunile, seminţiile, popoarele şi limbile. (Apoc. 7:9—17). Cei ce vor constitui „mulţimea mare" sunt „alte oi" ale lui Christos, pe care le strânge El astăzi. Prin urmare, ca deosebit de cei 144.000 de Israeliţi spirituali, „alte oi" sunt „păgâni". Ei sunt clasa „străinilor" cari sunt găsiţi înăuntrul „porţilor" Israelului spiritual. Cu toate că ei nu pot fi din acelaş „staul" ca şi Israeliţii spirituali, totuş Păstorul cel Bun, Christos Isus, îi duce acum împreună în atingere cu rămăşiţa oilor Împărăţiei sau Israeliţilor spirituali, şi în acest mod devin ei „o turmă şi un păstor". (Ioan 10:16, *Versiunea americană* Standard).

[16] Aceste „alte oi" recunosc acum pe Iehova Dumnezeu ca pe suveranul universal sau ca „Domn" peste întreaga Sa organizaţie universală şi deaceea Cel Suprem, căruia ei ar trebui de drept să I se supună. Păstorul Bun al lui Iehova îi conduce pe calea care duce la viaţă în noua lume fără sfârşit. În modul acesta Domnul, Iehova Dumnezeu, este Domn peste „alte oi" tot aşa ca şi peste Israelul spiritual şi este bogat în bunătăţi şi îndurare faţă de toţi aceea cari Îl cheamă mărturisind despre El în public. Iehova Dumnezeu nu este un Dumnezeu

13. Ce scriptură citează Pavel în legătură cu cel ce crede şi arată aceasta în legătură cu ce trebuie să mărturisească cel ce crede?

14. Ce fapte fizice trebuiesc mărturisite dela 1918, şi cum a fost echipată rămăşiţa pentru a mărturisi în modul acesta fără ruşine sau frică?

15. Pe cine trebuie să cuprindă acum expresia „oricine crede în El" şi ce argument al lui Pavel duce la acest punct de vedere?

16. Ca distinct de cei 144.000 membri ai „corpului" lui Christos, cum trebuie privite „alte oi" şi cum devin ele „o turmă şi un Păstor?"

17. Cum este Iehova „acelaş Domn peste toţi" şi darnic faţă de toţi, chemându-i la Sine?

al unui trib sau naţional, numai pentru Iudei, ci ora Dumnezeul lui Noe şi al casei sale, dela care ne-am coborît cu toţii.

[18] Folosirea lui Pavel de expresia „oricine" nu trebuie să stabilească o deosebire între Israelul spiritual sau Iudeul în inimă şi aceia cari nu sunt atari. Pavel cita parte din Ioel 2:32, şi versetul întreg din Ioel 2:32 sună textual: „Atunci oricine va chema numele lui Iehova va fi mântuit. Căci mântuirea va fi pe muntele Sionului şi la Ierusalim, cum a făgăduit Iehova, şi între cei rămaşi, pe cari-i va chema Iehova". *Versiunea americană Standard.*

[19] Expresia „oricine" arată, aşadar, că nu numai rămăşiţa Israelului spiritual este aceea care va fi eliberată şi mântuită în această „zi a lui Iehova". Prin chemarea numelui lui Iehova în credinţa şi mărturisirea deschisă, clasa „străinilor" sau „alte oi" din toate naţiunile, are astfel un privilegiu de a fi eliberată de execuţie în timpul mâniei Sale împotriva naţiunilor lumeşti, „marea şi grozava zi a lui Iehova". În legătură cu aceasta nu trebuie să trecem cu vederea că Ioel 2:32, citat mai sus, urmează imediat după profeţia Sa că Iehova va turna spiritul Său sfânt peste întreaga Sa rămăşiţă a Israelului spiritual în viaţa pe pământ în carne, „după aceea", sau în „zilele din urmă", aşa după cum a citat aceasta apostolul Petru. (Ioel 2:28 ,29; Fapte 2:16—21) Faptele dovedesc că turnarea finală a spiritului peste toată carnea consacrată a început în 1919 d. Chr. Deaceea cuvintele pe cari Pavel le-a citat în Romani 10:13 s'au aplicat atât în ziua sa când el le-a citat şi se aplică deasemenea şi în această zi. Şi astfel profeţia, „oricine va chema numele lui Iehova, va fi mântuit", include acum pe turma mare a „altor oi".

„DAR CUM VOR EI"

[20] Din împlinirea definitivă şi completă a profeţiei lui Ioel, din care Pavel a citat, care are loc în aceste zile din urmă a organizaţiei lumei lui Satan, reese în mod clar că bunătatea plină de iubire a lui Dumnezeu este pentru „oricine va chema" numele Său spre a avea acum un privilegiu pentru eliberare şi mântuire. Profeţia lui Ioel a ridicat întrebări urgente în zilele lui Pavel; la fel se ridică cu putere întrebări mişcătoare şi înaintea poporului consacrat al lui Iehova în aceste zile din urmă. Cu raţionament inspirat asupra înţelesului lui Ioel 2:32, apostolul trasează această serie de întrebări pentru noi, zicând: „Dar cum vor (oricine ar fi ei) chema pe Acela în care n'au crezut? Şi cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Şi cum vor propovădui dacă nu sunt trimişi? (Romani 10:14, 15) Cu siguranţă Iehova nu ar prooroci despre o eliberare şi mântuire pentru oricine ar putea fi dispus să le accepte şi apoi să lase calea la aceasta blocată. În astfel de caz profeţia nu ar izbuti să se împlinească, şi eliberarea şi mântuirea nu ar fi aşa de largă ca să includă pe „oricine", de orice naţionalitate sau rasă. Dar dacă Iehova, care nu minte, a specificat că mai întâi trebuie să fie o credinţă în El şi în îngrijirile Sale prin Sion şi apoi trebuie să fie o mărturisire sau o chemare a numelui Său printr'o mărturie publică la aceasta, apoi ce urmează? Să fie consistent, Iehova va îngriji astfel aranjamentele prin care oricine ar fi dispus să poată fi capabil să creadă şi să poată apoi mărturisi şi chema numele Său.

[21] Iehova avea perfect cunoştinţă că, a chema numele Său în mărturisire deschisă, oricine vrea trebuie să creadă în El; şi că, a crede în El, oricine vrea trebuie să audă despre El şi despre numele Său. Credinţa este întemeiată pe informaţia şi cunoştinţa adevărată, şi, a crede, oricine vrea trebuie să aibe informaţia dată lui şi trebuie să o observe sau să o asculte. Fiindcă nu era voia sau scopul lui Iehova de a trimite direct descoperiri oricui avea nevoie de informaţie, a fost necesar să trimită pe aceia să dea informaţie şi să o vestească. Pe cine să trimită anume? Dumnezeu a trimis predicatori sau vestitori. Deaceea profeţia Sa că „oricine va chema numele lui Iehova" proorocită sau presupusă de mai înainte a însemnat o mare campanie de publicitate, o propovăduire universală cu privire la Iehova şi ce înseamnă „numele" Său. Profeţia arată, aşadar, că Iehova ar fi Cel Răspunzător de a trimite predicatori. El le-ar ordona să facă proclamaţia şi le-ar da autorizaţie adevărată şi masivă. Singur lor le-ar încredinţa El mesajul sau cuvântul Său.

[22] Tocmai atunci se ridică întrebarea: „Cum vor predica, dacă nu sunt trimişi?" În alte cuvinte. Cine are autoritatea de a predica şi a-L reprezenta pe El ca un administrator al evangheliei, dacă nu acela care este trimis de Dumnezeu, fiind ordinat de El şi echipat cu mesajul Său adevărat? Este dreptul lui Iehova căruia trebuie să se aplice pentru a fi ordonat sau numit spre a predica cuvântul Său, şi nu oarecărui seminar teologic sau organizaţie religioasă corporaţiei guvernatoare a preoţilor ei. Deaceea cuvintele lui Dumnezeu atacă preoţii şi clericii „creştinătăţii", când El zice: „Eu n'am trimis pe proorocii aceştia, şi totuşi ei au alergat; nu le-am vorbit, şi totuşi au proorocit..... ei sunt profeţi ai înşelăciunii inimii lor proprii; cari cred că pot face poporul Meu să uite numele Meu, prin visurile pe care le istoriseşte fiecare din ei aproapelui Său". (Ieremia 23:21—27).

[23] În orice caz, că Iehova Dumnezeu ar găsi şi ar trimite reprezentanţii Săi adevăraţi cu mesajul adevărat şi demn de încredere, apostolul merge înainte spre a dovedi din însăşi profeţia lui Dumnezeu. El zice: „Şi cum vor propovădui, dacă nu sunt trimişi? După cum este scris: Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc evanghelia?" (Romani 10:15, *Versiunea americană Standard)* Altă traducere spune: „Cât e de binevenită venirea acelora cari aduc veşti bune!" *(Goodspeed)* Cel mai mare predicator pe care L-a trimis Iehova Dumnezeu, şi care a fost primul spre a fi trimis de El cu mesajul minunat al Împărăţiei, a fost şi este Servul principal, Christos Isus. Mărturisind a fi trimis în această misiune de predicare, Christos Isus a citat profeţia lui Isaia 61:1—3 şi a aplicat-o asupra Sa şi a zis: „Spiritul Domnului

18. Între cine nu trebuie să stabilească nici o deosebire citaţia lui Pavel „oricine?"

19. Cine urmează a fi eliberat în mod specific în ziua lui Iehova? şi cum dovedeşte aceasta contextul din Ioel 2:32?

20 Ce întrebări formulează Pavel din profeţia lui Ioel, şi ce ar face faţă de îngrijirea acestei profeţii?

21. Cum ar fi pus în poziţia de a chema, „oricine va chema", şi ce prezice sau presupune profeţia despre aceasta?

22 Dacă erau acolo spre a fi predicatori, cum atunci să fie trimişi?

23. Ce scriptură citează Pavel pentru a arăta că vor fi trimişi propovăduitori, şi cine erau cei dintâi spre a fi trimişi?

(Iehova) este peste Mine, pentrucă M'a uns să vestesc săracilor evanghelia: M'a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozenia, şi orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsaţi, şi să vestesc anul de îndurare al Domnului". (Luca 4:17—19) La rândul Său, Christos Isus, ca Slujitor deplin împuternicit al lui Iehova a trimis alţi predicatori, spre a proclama Împărăţia lui Dumnezeu. Pavel a fost unul dintre predicatorii pe cari i-a trimis Isus şi a căror venire cu veşti bune era aşa de binevenită.

" Profeţia lui Isaia 52:7, din care a citat Pavel, sună textual: „Ce frumoase sunt pe munţi, picioarele celui ce aduce veşti bune, care vesteşte pacea, picioarele celui ce aduce veşti bune, care vesteşte mântuirea! Picioarele celui ce zice Sionului: „Dumnezeul tău împărăţeşte!" Pavel a făcut o aplicaţie parţială a profeţiei la timpul său. Dar în mod vădit profeţia se aplică în întregime la timpul când Iehova Dumnezeu a luat puterea Sa cea mare şi domneşte conferind autoritatea de a domni lui Isus Christos, pe care el îl pune ca „piatră preţioasă din capul unghiului, a temeliei sigure" în Sion. (Apocalips 11:15—17) Acel timp a început în anul 1914 d. Chr.; şi astfel profeţia se aplică acuma, dar mai ales dela 1918. Pentruce? Deoarece faptele arată că atunci Christos Isus a fost pus într'un înţeles complect ca piatră de temelie în Sion, şi că atunci El a venit la Templu pentru judecata urmaşilor Săi, Biserica, şi, prin urmare, pentru judecata naţiunilor acestei lumi. În acest an însemnat al primului războiu mondial, închinarea lui Iehova Dumnezeu a fost foarte tare ruinată pe pământ de către acţiunea duşmanului. Deaceea Christos Isus a venit la Templu pentru a face o mare lucrare de reconstrucţie cu privire la închinarea curată a lui Iehova de către creaturile de pe pământ. Prima Sa activitate reconstructivă a fost faţă de rămăşiţa credincioasă a membrilor corpului Său pe pământ. Pe aceştia El i-a scutit la activitatea închinării şi serviciului practic al lui Iehova, turnând peste ei spiritul de reînviere, de înviorare sau forţa activă dela Dumnezeu pentru ai umple cu energie în serviciul lui Dumnezeu.

" Cu toate acestea, lucrarea reconstructivă ca complimente închinării lui Iehova pe pământ, trebuie să fie mărită dincolo de rămăşiţă. Ea trebuie să fie extinsă la oricine vrea să alerge să cheme numele lui Iehova într'o închinare şi serviciu curat, adică alţii, afară de rămăşiţa Israelului spiritual, şi anume la clasa „străinilor", „alte oi", „oamenii de bine". Dar cum vor auzi aceştia, fără ca să le fie trimişi predicatorii? Deoarece profeţia prezice trimiterea de predicatori de veşti bune. Privind faptele în faţă, o mare obligaţie cât şi un mare privilegiu se arată înaintea rămăşiţei spirituale a „corpului" lui Christos pe pământ. Deoarece scopul prezis al lui Iehova era de a trimite predicatori, şi deoarece Regele Său Christos era pe tron în Templul Său, deaceea aceeaş întrebare se pune rămăşiţei care s'a pus altă dată profetului Isaia, anume: „Pe cine să trimit, şi cine va merge pentru noi? Întocmai ca Isaia, rămăşiţa Israelului spiritual, s'a prezentat voluntară pentru misiunea de predicator şi a răspuns ca un corp: „Iată-mă, trimite-mă!" Apoi Iehova a trimis această rămăşiţă ca Martori ai Săi, cu porunca: „Du-te şi spune poporului acestuia". (Isaia 6:1—9) Rezultatul a fost o campanie de publicitate dintre cele mai minunate a întregei istorii omeneşti şi anume, „Predicarea acestei evanghelii a Împărăţiei în toată lumea pentru mărturie la toate naţiunile, deoarece sfârşitul acestei lumi este foarte aproape". În modul acesta propria profeţie a lui Isus, din Matei 24:14, a fost supusă împlinirii sub direcţia Sa din Templu.

" Totuş, lucrul de vestire acuma nu este limitat la rămăşiţa Israelului spiritual. Câmpul de lucru este lumea; lucru este mult, şi rămăşiţa este prea mică în număr pentru a face tot lucrul cerut şi pentru a cuprinde pe toţi cei umiliţi, cari pot deveni „alte oi" ale Păstorului Bun. Cum atunci vor auzi, vor crede şi vor chema numele lui Iehova, aceia cari nu au fost cuprinşi până acuma în lucrare? Cum li se va face de cunoscut adevărul, fără numai prin trimiterea de predicatori la ei, şi aceasta înainte de Armaghedon? Şi pe cine va trimite Iehova dacă nu pe aceia cari s'au consacrat cu totul Lui şi împlinirei voinţei Lui? Şi nu ar putea El folosi pe aceste „alte oi" pe când sunt aduse în „turmă" ca să fie însoţitorii şi colaboratorii rămăşiţei „turmei mici" sau „miresei" lui Christos? Aceasta este exact ceeace faptele arată că Iehova Dumnezeu a făcut şi face; şi ceeace profeţiile au prezis că va face.

" Priveşte la Apocalips 22:17, care este o profeţie care se aplică când adevărul vieţii curge dela Împărăţia stabilită a lui Dumnezeu prin Christosul Său, şi când Mirele a venit pentru „mireasa" Sa, Biserica. Este scris: „Spiritul şi mireasa zic vino. Şi cel ce aude să zică vino! Şi celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieţii fără plată!" *(Goodspeed)* „Alte oi" umilite aud invitaţia lui Isus Christos, care este în spirit în Templu, şi la care invitaţie rămăşiţa „miresei" Lui acuma pe pământ se alătură în lucrarea de anunţare. Cei umiliţi cari aud sunt, aşadar, sub obligaţia şi sub porunca de a zice la fel, „vino!" Această obligaţie este aşezată asupra lor de către Mire, Marele Vestitor al lui Iehova. Şi aceasta cu drept; deoarece regula este că pentru a fi mântuit, trebuie ca cineva să audă şi să creadă cu inima spre neprihănire, că deasemenea să mărturisească cu gura în prezenţa altora. Deaceea „alte oi", pe măsură ce sunt adunate în „o turmă", trebuie să facă o mărturisire întocmai după cum rămăşiţa spirituală unsă este obligată să facă aceasta. Nu este nici o deosebire în această privinţă între Israeliţii spirituali şi clasa „străinilor", care vine din toate naţiunile, seminţiile, popoarele şi limbile. Pentru acest motiv profeţia accentuiază că „oricine va *chema* numele lui Iehova" va fi eliberat şi mântuit.

" Chemarea numelui lui Iehova nu este făcută numai în rugăciune. Chemarea numelui Său evident înseamnă a pune mărturie pentru numele Său şi pentru stăpânirea universală pentru care stă numele Său. Înseamnă a fi martor pentru Iehova

24. Când se aplică profeţia pe care o citează Pavel aci, şi pentruce?

25. *a)* Spre cine trebuie extinsă lucrarea reconstructivă? *b)* Ce obligaţie şi privilegiu se înfăţişează rămăşiţei, şi cum trebuie ea să răspundă şi cu ce rezultat?

26. Pentruce nu poate fi limitat acum lucrul de vestire la rămăşiţă, şi ce arată faptele cu privire la aceasta?

27. *a)* Cum arată Apocalips 22:17 că El face aşa? *b)* Cum se armonizează această scriptură cu profeţia lui Ioel referitor la „chemare"?

28. Ce înseamnă a chema numele lui Iehova?

indeplinind cu credincioşie poziţia în serviciu până ce îşi va justifica numele Său în bătălia Armaghedonului şi în modul acesta aduce la sfârşit marea perioadă de mărturie.

" Fie ca „alte oi" cari în general sunt gata a urma conducerea Bunului Păstor, şi să-şi îndoplinească însărcinarea primită dela El de a prădica, pentrucă alţii dintre cei umiliţi să audă, ca aceia să poată crede în Iehova Dumnezeu şi să cheme numele Său, mărturisindu-L în mod public înainte de Armaghedon. Ce se întâmplă dacă majoritatea „creştinătăţii", şi mai ales elementul domnitor oficial al acesteia, nu aude şi nu ascultă mesajul? Nimic nu este neprevăzut şi nevestit. Apostolul scrie: „Dar nu toţi au ascultat Evanghelia. Căci Isaia zice: „Doamne (Iehova), cine a crezut propovăduirea noastră? Astfel, credinţa vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin cuvântul lui Christos. (Romani 10:16, 17, *Versiunea americană Standard)* Or, citind din traducerea *Emphatic Diaglott:* „Dar nu toţi ascultă veştile bune; căci Isaia zice, Doamne, cine a crezut propovăduirea noastră? Astfel că credinţa vine în urma propovăduirii, şi propovăduirea prin cuvântul Lui (Christos)". (Nota marginală).

" Faptul că unii nu vor crede „propovăduirea" nu trebuie să însemne că toţi vor refuza să creadă, pentrucă faptele arată că cei umiliţi „alte oi", cred „propovăduirea". Cuvântul folosit de profet „crezut" în legătură cu „propovăduirea" arată că credinţa sau a avea încredere în Iehova Dumnezeu vine şi depinde de propovăduirea care este făcută. Propovăduirea este făcută pentru a crea sau a clădi credinţa sau încrederea şi ascultarea. Alt lucru important este că propovăduirea este prin cuvântul lui Christos. Acest fapt dovedeşte că afirmaţiunea Ierarchiei Romano-Catolică este falsă şi amăgitoare, anume, că preoţimea ei este un corp magistral sau didactic care este mai important decât cuvântul lui Dumnezeu şi că omenirea nu are nevoie de cuvântul scris al lui Dumnezeu dar poate câştiga mântuirea prin învăţăturile vorbite ale preoţimei sau clerului. Contrar acestora, apostolul Pavel declară că propovăduitorii cari propovăduiesc nu pot face aceasta fără „cuvântul lui Christos", propovăduirea se face prin „cuvântul lui Christos". Noi ştim acum că Christos Isus astfel a procedat, a citat şi explicat cuvântul lui Dumnezeu, aşa după cum este scris în Scriptura ebraică, şi le-a împlinit. Este absolut necesar, deci pentru propovăduitorii credincioşi, pe cari Dumnezeu îi trimite să studieze, să folosească şi să declare cuvântul scris al lui Dumnezeu, întocmai după cum Christos Isus şi apostolii Săi au făcut aceasta. Astfel, nici o credinţă mântuitoare nu poate fi produsă în alţii prin oricare se propovăduieşte.

" Aceasta este ziua pentru mesajul evangheliei lui Dumnezeu spre a fi trâmbiţat până la marginile locuite ale pământului. Dumnezeu Cel Atotputernic nu va permite ca, când Armaghedonul cade cu nimicirea sa asupra acestei lumi, să se zică că mesajul Împărăţiei Sale nu a fost proclamat îndeajuns nici nu a fost auzit suficient. Mai de grabă se va zice atunci, în limbajul apostolului Pavel: „Dar eu întreb: N'au auzit ei? Ba da; căci glasul lor a răsunat prin tot pământul, şi cuvintele lor au ajuns până la marginile lumii (a pământului locuit)". (Romani 10:18, *Versiunea americană Standard*, nota marginală). Trâmbiţa evangheliei Împărăţiei stabilite este acum în curs cu mai mare putere ca oricând înainte şi va creşte în perioada de după războiu, până la sfârşit. Această împărăţie stabilită constituie „cerurile noi" cari vor domni peste „pământul nou" şi peste „lumea nouă".

" Acum, când mesajul Împărăţiei merge înainte, ziua şi noaptea, cât de potrivite sunt cuvintele profetice ale Psalmului 10:1—4; „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, şi întinderea lor vesteşte lucrarea mâinilor Lui. O zi istoriseşte alteia acest lucru, o noapte dă în ştire alteia despre El. Şi aceasta, fără vorbe, fără cuvinte, al căror sunet să fie auzit: dar răsunetul lor străbate tot pământul şi glasul lor merge până la marginile lumii *(Versiunea americană Standard)* „Noile ceruri" nevăzute nu sunt auzite, dar rămăşiţa de pe pământ care este chemată la „Împărăţia cerurilor" activează ca reprezentantă a acesteia. Fericită este partea lor de a declara gloria lui Iehova Dumnezeu şi lăsând trâmbiţa mesajului Împărăţiei Sale să fie auzită până la marginile locuibile ale pământului. Fericit, prea fericit este lotul însoţitorilor rămăşiţei, „alte oi"; în participarea lor împreună cu rămăşiţa la propovăduirea evangheliei teocratice tuturor naţiunilor şi astfel chemând numele lui Iehova spre mântuire. Cât de frumoase sunt picioarele tuturor acelor propovăduitori cari duc veşti bune despre lucrurile bune ale lui Dumnezeu prin guvernul Său teocratic! Pentrru cei umiliţi ai pământului, cari caută mântuire, venirea acestor credincioşi, aducători de veşti bune, este foarte binevenită.

29. In ce mod, deci, să urmeze „alte oi" pe Bunul lor Păstor şi la ce desfăşurări să fie nepăsătoare?

30. Cum este atunci adevărat că „credinţa vine din propovăduire, şi propovăduirea prin cuvântul lui Christos?"

31. Ce este potrivit a trâmbiţa acum până la marginile pământului? şi ce scriptură citează Pavel drept dovadă?

32. Cum a fost împlinită profeţia din care Pavel a citat, şi cine sunt fericiţi în a avea o parte la împlinirea ei?

(Watchtower din 15 Iunie 1946)

Dedesubtul Equatorului

ULTIMA dare de seamă despre marea excursiune în America Latină a preşedintelui societăţii Watch Tower Bible and Tract Society, hotărită cu ocazia conferinţei Martorilor lui Iehova în Buenos Aires (Argentina). Un rezultat al acestei adunări teocratice a fost că opt martori s'au prezentat pentru serviciul activ de pionori.

Preşedintele N. H. Knorr şi F. W. Franz, tovarăş în călătoriile sale, miercuri 7 Martie şi-a propus să „zboare spre Rio". Dar ştirea sosită din Rio la întâi a lunei, cu privire la lucrarea societăţii în Brazilia, a fost neliniştitoare. Cauza pe care societatea a reprezintă nu este aceea a unui guvern politic sau croz de pe pământ, ci este cauza Împărăţiei cerurilor. Christos Isus, Fiul lui Dumnezeu, de mult timp a zis: „Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta,....

acum împărăţia Mea nu este de aici (adică nu este din acest izvor lumesc)". Din pricina proclamării fără frică a Împărăţiei cerurilor, Christos Isus a fost acuzat de către clerul ţării ca un agitator politic şi ca un răsvrătitor şi o ameninţare pentru starea politică. Sub o astfel de acuzaţiune El a fost pus în moarte. El a avertizat pe urmaşii Săi că ei pot aştepta să sufere şi să fie persecutaţi din pricina aceleiaşi false acuzaţiuni împotriva lor. Nu este străin aşadar, ca astfel de false acuzaţiuni să fie puse de către duşmani religioşi împotriva societăţii Watch Tower Bible and Tract Society, care este instrumentul legal folosit de Martorii lui Iehova în ducerea la împlinire a propovăduirii Împărăţiei lui Dumnezeu în toate ţările pământului. Când fraţii Knorr şi Franz zburau spre Nord, spre Rio de Janeiro, ei au apreciat că orice dificultate în Brazilia, trebuie să fie atribuită unei înţelegeri greşite din partea oficialităţilor din Brazilia şi astfel se datoreşte unei reprezentări greşite de către clerul religios, cu privire la scopul stabilit şi la lucrarea societăţii Watch Tower.

Este aproape nouă ore şi jumătate de călătorie cu avionul, dela Buenos Aires până în capitala braziliană, cu scurte escale la Montevideo, Uruguay, la Porto Alegro, Brazilia. San Paulo pare a fi foarte atractiv din înălţimile aeriene, dar Rio de Janeiro, cu portul său adânc intrat în uscat şi insulele sale stâncoase şi munţii, inclusiv Pao de Açúcar (Sugarloaf), este superb de a fi văzut din aeroplan, tot aşa ca şi de pe pământ. Acolo nu este nimic altceva asemănător lui pe pământ, şi este o plăcere să fii printre astfel de împrejurimi impresive. Aeroportul oraşului este chiar în port, şi pista de aterizare se extinde chiar pe marginea apei. Nu mult după ce am scăpat de vamă, am fost întâmpinaţi cu un călduros bun sosit de către servul sucursalei societăţii şi de alţi trei din personalul sucursalei.

Îndată am fost informaţi despre dificultăţile întâmpinate de sucursală şi servii săi. Societatea Watch Tower a fost altădată înregistrată în Brazilia sub legea veche, dar datorită modificărilor legei, a devenit necesar a face din nou o nouă cerere de înregistrare în 1941. Autorităţile nu au luat nici o măsură pentru această nouă cerere de înregistrare a societăţii, până la 1 Martie 1945, când Ministrul Justiţiei a refuzat petiţiunea şi a ordonat ca societatea să-şi suspende activitatea. Investigaţiile făcute în această materie, au descoperit că aceasta s'a întâmplat din pricina că societatea a fost greşit reprezentată şi greşit înţeleasă, ca şi când ar fi o organizaţie politică, pe când ea este o organizaţie creştină, fără legături sau motive politice. Deaceea vine sub generoasa provedere a Braziliei pentru libertatea închinării şi alte garanţii şi imunităţii extinse la organizaţiile religioase. Servului sucursalei societăţii i s'a poruncit să înceteze lucrul creştinesc, dus la îndeplinire de către şi sub supravegherea sa; dar el a răspuns onest că nu ar putea opri această lucrare deoarece este lucrarea Domnului Dumnezeu. Acest răspuns era în acord cu acela al apostolilor lui Isus Christos, aşa cum este raportat în Fapte 4:19, 20; 5:29.

Sub astfel de împrejurări se părea ca şi când ar fi imposibil de a duce la îndeplinire conferinţa proiectată pentru oraşul Sao Paolo în următorul sfârşit de săptămână. Avocatul nostru de acolo, din Rio, era împotriva unei astfel de adunări. Dar legea braziliană este favorabilă unui apel din partea autorităţii judiciare împotriva societăţii. Astfel s'au luat măsuri prompt pentru a se ataca apelul şi spre a reînoi cererea societăţii pentru înregistrare pe baza legii braziliene. Un astfel de apel, în conformitate cu părerea unui alt avocat brazilian, pune societatea pe aceiaşi treaptă legală pe care era înainte ca ultima cerere să fie refuzată. A trebuit să se facă distincţie între Watch Tower Society şi Martorii lui Iehova. Societatea este numai instrumentul folosit de martori în ţările unde autorităţile domnitoare îi dau recunoaşterea legală. Dizolvarea societăţii sau refuzul de a încuviinţa înregistrarea, nu dizolvă pe Martorii lui Iehova astfel că această acţiune să dizolve organizaţia lui Dumnezeu, Organizaţia Sa este teocratică. Deaceea bărbatul de mai sus nu a fugit la un oarecare om ca conducător. Martorii lui Iehova sunt ataşaţi la această organizaţie teocratică, de nedespărţit, şi ei servesc pe Dumnezeu nu pe oameni, şi servesc în conformitate cu instrucţiunile lui Dumnezeu, prin cuvântul infailibil. Nimenea deci, nici unul măcar din numărul lor, nu are vreun drept dela Dumnezeu sau autoritate de a spune Martorilor lui Iehova să înceteze de a servi pe Dumnezeu; nici nu ar asculta ei pe un astfel de om îndrăzneţ, dacă el le-ar spune să înceteze.

Deaceea cu toată starea de lucruri, relativ la înregistrarea societăţii, Martorii lui Iehova, ţin să servească pe Dumnezeu, şi să propovăduiască că „Împărăţia cerurilor este de faţă". Cei din Rio continuă să se adune în sala lor regulată a Împărăţiei, pentru a studia cuvântul lui Dumnezeu şi pentru a se ruga şi a discuta căile cele mai bune pe care să arate laudele Sale. Ca colegi creştini, fraţii Knorr şi Franz au asistat adunarea de serviciu obişnuită de acolo, joi seara. Ca răspuns unei cereri de politeţă, fratele Knorr s'a adresat celor adunaţi de aproape 40, şi a accentuat cele mai bune căi pentru ducerea la împlinire a lucrului lor de educaţie în ce priveşte guvernul teocratic al lui Iehova Dumnezeu prin Christos Isus.

În acelaş timp, alţi Martori ai lui Iehova, erau în drum spre conferinţă la Sao Paulo, unii călătorind mai mult ca 21 de zile cu barca pe râu, sau cu trenul, spre a ajunge acolo. Dela Rio este numai un tren de noapte, sau un tren de ora 12 ziua, care merge la Sao Paulo. Va lăsa oare Iehova pe Martorii Săi devotaţi să sosească şi să vină în acest oraş, numai pentru a fi informaţi că conferinţa nu se poate ţine? Credinţa în El era sigură că El va face ceva pentru edificarea lor spirituală acolo, chiar dacă aceasta nu ar avea loc în sala închiriată pentru conferinţă. Când preşedintele şi însoţitorii săi au luat Cruzeiro do Sul, trenul brazilian pentru Sao Paulo, vineri noaptea, situaţia conferinţei era foarte nesigură. Cu toate acestea, la Sao Paulo aranjamentele însăşi mergeau înainte. Fraţii localnici au început anunţarea conferinţei publice a fratelui Knorr pentru 11 Martie, cu subiectul *„Um So Mundo, Um So Governo"*, prin afişe împărţite din mână în mână, lipite pe afişiere şi pe pereţi cât şi prin placarde purtate special de oameni. Mai mult decât atât, la sosirea la Sao Paulo, scurt înainte de amiază, fratele Knorr a fost anunţat că conferinţa a fost deja deschisă la ora 8 a.m. la sala de conferinţe închiriată. După o adunare de serviciu acolo, participanţii la conferinţă au mers afară pe câmpul de lucru. Sala de conferinţă a fost închiriată dela Primăria oraşului Sao Paulo, şi acolo

nu au fost nici incidente nici vreo intervenţie a poliţiei.

Prompt contact cu avocatul nostru ne-a dus la informaţia că poliţia din Sao Paulo a autorizat conferinţa cu o lună de zile înainte şi aceasta s'a făcut prin înţelegerea lor. Afară de aceasta, apelul pentru înregistrarea societăţii a făcut-o proprie pentru conferinţă împreună cu vorbirea publică. Rezultatul arată că aceasta a fost voia lui Dumnezeu.

Poziţia conferinţei era în secţia Pacaembú a oraşului, în clădirea gimnaziului oraşului, cu aproape 3.000 locuri. Această clădire este aşezată între un stadion uriaş în care încap cu uşurinţă 80.000 de spectatori şi un mare şi splendid bazin de înnot, cu rânduri de scaune pentru spectatori, cari vin aici să privească întâmplările aquatice. Când deschiderea formală a conferinţei a avut loc la orele 15 (3 p.m.), cei 2.0 de asistenţi au fost quasi pierduţi în acest mare auditoriu, dar binecuvântările pe cari Domnul a început să le rezerve nu au fost deloc mici. Preşedintele conferinţei a introdus pe fratele Knorr, care şi-a exprimat plăcerea de a fi acolo şi a exprimat iubirea şi salutările familiei Bethel din Brooklyn. Apoi conferinţa a continuat mai departe conform programului. S'a cântat o cântare şi s'a zis o rugăciune, şi apoi primul vorbitor brazilian a folosit ca subiect al său „Puterea speranţei învierii". Următorul vorbitor brazilian a tratat subiectul „Întoarcerea unui Prieten" înţelegând, fără îndoială, venirea a doua a lui Christos la timpul pentru întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu. Aceasta a încheiat sesiunea de după amiază, şi în intervalul de pauză fraţii s'au angajat mai departe în activitate în lucrul de campanie sau s'au răcorit la cofetăria condusă de fraţi, servind hrană excelentă, inclusiv Cha (Yerba matê), cafea şi limonadă. La orele 19 participanţii la conferinţă adunaţi din nou, de astă dată 292, au cântat în limba portugheză, „În loc de partea lui Iehova". Apoi a venit discuţiunea, de fraţii Knorr şi Franz, cu subiectul „Suveranitatea universală a lui Iehova justificată".

Întrucât niciunul din aceşti fraţi nu vorbesc limba portugheză, un frate tânăr din familia Bethel din Rio, a servit ca interpret, atât atunci cât şi în tot cursul conferinţei. Fratele Knorr a urmat cu partea sa din discuţiune (partea finală) cu observaţiuni extinse asupra lucrului de mărturie în Brazilia şi nevoia pentru mai mulţi vestitori şi pionieri, şi deasemenea, mai ales, de mai mult timp pe câmpul de lucru. Considerând că Brazilia are o populaţie de 45.000.000, şi un teritoriu aşa de mare, şi în prezent sunt numai 22 grupe organizate, nimic nu ar putea fi mai invederat decât aceasta. Participanţii la conferinţă au aplaudat frenetic speranţa comunicată lor de a avea un absolvent al Colegiului biblic Watchtower din Gilead, adus în ţară, pentru a le ajuta la organizarea lucrului în mod teocratic şi la efectuarea uriaşei lucrări de mărturie necesară.

Duminică, 11 Martie, a fost o altă zi de vreme frumoasă, aici în acest aşazis „Chicago al Americii de Sud", şi care este situat la aproape 3000 picioare sub nivelul mării, în dreptul tropicului Capricornului.

La ora 8 a.m. s'a ţinut o cuvântare despre botez. Erau acolo 32 de candidaţi. Aceştia au fost botezaţi într'un colţ al bazinului de înnot, exact în partea exterioară a peretelui de răsărit al gimnaziului. În decursul acestei mărturisiri de credinţă a acestor consacraţi, persoanele lumeşti cari îşi petreceau în apă, au încetat cu înnotul şi atenţiunea tuturor a fost concentrată asupra acestui neobişnuit eveniment pentru bazinul de înnot municipal.

Botezul a fost urmat de o adunare pentru serviciu pe câmp. Atunci, în timp ce sute de inşi porneau afară în activitate pe câmpul de lucru, pionerii au rămas în urmă pentru o adunare specială cu fratele Knorr. În afară de un total de 68 de pionieri în Brazilia, 47 erau prezenţi aci. După ce au ascultat o expunere a scopului şi cerinţelor serviciului special de pioner, 18 inşi s'au declarat gata a lua în primire serviciul de pionieri (zece din ei au fost aleşi pentru lucrul de vestitori speciali cu perspectiva ca mai mulţi pionieri să fie adauşi la ultima listă).

Servul sucursalei, N. A. Yuillo, fost un pioner în Statele Unite dar acum venit în Brazilia încă din 1936, şi-a făcut debutul său în programul dela ora 14. În timp ce făcea o scurtă dare de seamă cu privire la lucrul de mărturie în Brazilia, pregătirile partidei de football erau în toi pe imensul stadion, de cealaltă parte a gimnaziului. Acolo asistenţa crescuse aproape peste capacitatea de locuri a stadionului, pentru un campionat de football între echipa braziliană şi echipa argentiniană venită în vizită. Cu toate acestea, acele persoane, cari căutau adevărul cu privire la guvernul teocratic al lui Iehova, al lumii dreptăţii, au venit prin Entrada 33 şi au găsit un loc în arena gimnaziului, pentru a auzi vorbirea dela ora 15 despre „O lume, un guvern". După mai mult de o oră, după ce lectura biblică era în desfăşurare de către fratele Knorr şi interpretul său, grupa de căutători ai adevărului continuau să vină, până când, în cele din urmă, auditoriul a atins maximum de 765 de persoane. În timp ce de pe stadionul alăturat se puteau auzi strigăte şi fluerături, după cum echipa braziliană bătea echipa rivală, această asistenţă dădea atenţie seriosă mesajului Împărăţiei, şi desigur că aplauzele lor puteau fi auzite afară pe stadion.

La încheierea vorbirii, pela orele 4,35 p.m., când asistenţa se împrăştia, exemplare gratuite din broşura *Pace — va putea ea în fine?* (în portugheză) au fost împărţite acelora cari le doreau. Vorbirea „O lume, un guvern" ar fi trebuit să dovedească întregului public prezent, că Societatea Watch Tower, al cărei preşedinte a ţinut cuvântarea, nu este o propagandă politică sau o societate de acţiune politică, ci este o organizaţiune creştină, cu totul devotată serviciului evangheliei Împărăţiei. Totul era în ordine, prin urmare, în decursul vorbirei, nu a fost nevoie de intervenţia nici unei forţe poliţieneşti, după cum nu a fost nici o acţiune a poliţiei zile de-arândul în timpul anunţării vorbirei. Deaceea tensiunea nervoasă din partea noastră a fost foarte redusă.

La orele 19 conferinţa rezumată în o scurtă vorbire a fratelui Franz, după care raportul fratelui Knorr despre excursiunea sa, presărat cu informaţiuni de serviciu şi îndemnuri, a dus conferinţa la o încheiere fericită. O scrisoare specială, dela grupa din Sao Paulo, a fost sunusă şi citită conferinţei, tradusă după cum urmează:

„Grupa din Sao Paulo a dorit de mult timp să cunoască personal pe iubitul nostru frate Knorr, bucuria noastră fiind completă cu prezenţa voastră, printr'o invitaţie pe care noi am făcut-o de mult timp.

Noi mărturisim în mod unanim că prezenţa voastră ne-a mângâiat mai mult şi noi promitem că

vom coopera umăr la umăr pentru cauza lui Iehova.

Această conferinţă va fi adânc întipărită în mintea noastră, fiind mulţumiţi că Iehova ne-a îngăduit ca noi să putem fi adunaţi aci, pentru a auzi mesajul pronunţat personal de către fratele Knorr.

Deasemenea noi nu vom uita că ai zis că aceasta nu va fi ultima oară când ne vei vizita. Deaceea, noi privim spre Iehova, care ne va privilegia mai departe cu prezenţa voastră, şi astfel cu prezenţa iubitului nostru frate Franz".

Duminecă noaptea, o foarte mulţumită şi veselă societate, a luat trenul pentru înapoiere la Rio. Înapoi în Rio, noi ne-am bucurat din nou de privilegiul de a ne întâlni cu familia Bethel. Activitatea lor a fost pusă pe o bază mai eficace, mai în unire cu cartierul general din Brooklyn. Familia s'a bucurat, deasemenea, că un frate dintre ei a fost desemnat să ia parte la viitoarea sesiune a Colegiului biblic Watchtower din Gilead, în Statele Unite.

Următoarea marţi seara, dela şi după ora 7 p.m., multe persoane au venit la Associaçao dos Empregados no Comércio in Rio de Janeiro. Ei nu au fost admişi în sală, dar le-au fost înmânate 65 de copii după următoarea scrisoare, împreună cu o broşură gratuită:

„*Rio de Janeiro, Brazilia, 13 Martie 1945.*

„Iubiţi fraţi în Domnul:

„Martorii lui Iehova în Brazilia sunt cetăţeni supuşi legilor. Sub aspectul stărilor binecunoscute, autorităţile poliţieneşti ale acestui oraş, refuză să acorde permisiunea pentru ţinerea adunării de creştini, hotărită la Associaçao dos Empregados no Comércio, la orele 19, seara.

„Binevoiţi a primi acest prim aviz, pe care vi-l putem da din cancelaria adunării. În locul discursurilor biblice, cari urmau să aibe loc, vă rugăm a primi tratatul biblic despre *Pace-va putea ca în fine?*

„Mâna lui Iehova nu s'a scurtat, şi noi ştim că nimic nu se poate întâmpla Martorilor Săi pe pământ fără permisiunea Sa şi pentru motivele Sale înţelepte. Noi putem aşadară primi această experienţă prezentă fără murmur şi cu completă încredere în Dumnezeu Cel Atotputernic. În decursul celor câteva zile trecute noi am avut un bogat ospăţ spiritual la masa Sa, la Sao Paulo, şi acum în puterea acestuia noi ne putem întoarce plini de bucurie la posturile noastre de datorie în serviciul Său, anunţând vestea bună a Împărăţiei prin Christos Isus tuturor persoanelor cu simţ bun.

„Fie ca să continuaţi să vă păstraţi tare integritatea voastră faţă de El şi în fine să primiţi eliberarea Sa completă şi binecuvântările veşnice.

„*Ai voştri împreună servi,*
Martorii lui Iehova"

URUGUAY

O fericită surpriză a fost aşteptând fraţii în legătură cu conferinţa dela Montevideo, Uruguay, câteva zile mai târziu. Uruguay este în raport cea mai progresivă ţară din toată America de Sud, şi cu aceasta se înţelege faptul că în această ţară există separaţiuni între biserică şi stat, la fel ca şi în America. Prin urmare, clerul Romano-Catolic urlă că şcolile Uruguayene sunt conduse contrar cu crezul sistemului religios controlat de Vatican; dar publicul în general nu se neliniştesce de astfel de sarcini a'le clerului. Montevideo, capitala Uruguay-ului, a fost atinsă de către doi din fraţii noştri, în ultima după amiază de Miercuri 14 Martie, venind cu avionul dela Rio de Janeiro. Dimineaţa următoare ei au fost trataţi cu o neaşteptată plăcere a întrevederii de către un absolvent al Colegiului Watchtower, Russel Cornelius, desemnat pentru lucru în sucursala societăţii în Montevideo, şi sosit aci de abia atunci din Statele Unite.

În tot Uruguay-ul erau abia trei grupe organizate ale Martorilor lui Iehova, şi abia cam douăzeci de vestitori regulaţi, afară de câţiva pionieri. O prea mare asistenţă la conferinţa din Montevideo nu a fost, aşadară, de aşteptat, cu toate că anul trecut, la Paysandù, Uruguay, a fost o adunare de aproape 86 de persoane. Sâmbătă 17 Martie, conferinţa din Montevideo a început cu o adunare de serviciu sub auspiciile biroului sucursalei societăţii. S'a dovedit a fi o conferinţă internaţională, fiind prezenţi nouă Argentinieni, afară de trei Americani şi deasemenea Uruguayeni pământeni. Mai mult de 23 de fraţi au ieşit pe câmpul de lucru în timpul zilei.

După aceea sesiunea regulată a conferinţei a fost ţinută în Ateneo de Montevideo, care este în faţă la Plaza Libertad. O sală de mărime mijlocie în Ateneu (Ateneo) a fost oferită gratuit de către oraş, deoarece este o clădire municipală şi auditoriile lui sunt deschise pentru evenimente şi adunări de interes public. La ora 3 p.m. fostul serv al sucursalei, Adolfo Voss, a deschis formal conferinţa şi în scurt a introdus pe preşedintele societăţii şi pe interpretul său fratele Franz. Mai întâi fratele Knorr s'a stabilit strict pe o vorbire de serviciu. Dar cum timpul se consumă, la cei 65 de inşi dela început continuă să se adauge până ce, în sfârşit, întreaga sală a fost umplută şi un oarecare număr de persoane stăteau în picioare, aproape 132 în total. Era evident că mulţi noi interesaţi, oameni cu simţ bun, erau prezenţi şi fratele Knorr şi-a modificat vorbirea sa dela simplul subiect de organizaţie. El a introdus deasemenea pe fratele Cornelius, care s'a adresat în scurt adunării, efortul său de a vorbi în spaniolă fiind foarte apreciat de toţi cei prezenţi. La 6,15 p.m. servul sucursalei din Argentina, Juan Muniz, şi fratele Voss, au discutat textul „Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu", după care fratele Knorr a tratat conferinţa cu o dare de seamă detailată, despre călătoria sa atât de departe, presărând-o cu sugestiuni potrivite pentru câmpul de lucru.

Nu a fost plănuită nici un fel de conferinţă publică la Montevideo în această excursie; dar ieşirea la iveală a camenilor de bine a fost aşa de peste toate aşteptările, în decursul după amiezii, încât s'a decis să se pună în program un astfel de eveniment public, a doua zi la ora 3 p.m. Nici un fel de anunţare scrisă nu a fost profitabilă pentru distribuire şi împărţire. Deaceea invitaţia necesară a fost făcută prin vizite personale la persoane cu simţ bun de către vestitorii activi ai împărăţiei.

Duminică, 18 Martie, o altă adunare de serviciu a avut loc la ora 8 a.m., la biroul sucursalei participând circa 40 de persoane. După ce s'a dat drumul pentru serviciul de campanie, fratele Knorr s'a adresat unui grup de 12 pionieri, răspunzând la întrebările lor şi aranjând ca patru Uruguayeni să fie angajaţi în serviciul special de pionieri. În acelaş timp, în altă încăpere, s'a ţinut un discurs despre botez la doi candidaţi, după care au fost botezaţi la strandul municipal, de-a-lungul râului Rio de la Plata. Concomitent cu aceasta, într'o altă încăpere,

o duzină de traducători erau ocupaţi cu traducerea în limba spaniolă a textului cuvântării fratelui Knorr despre „O lume, un guvern" ; şi în câteva ore ea a fost gata spre a fi rostită în adunare publică la Ateneo, la ora 3 p.m. In decursul actualei cuvântări a fost din nou plăcerea fratelui Knorr de a vedea auditoriul plin. Excelentă atenţie a fost dată în tot decursul celor două ore a cuvântării, atât în limba engleză cât şi în cea spaniolă.

La ora 6 p.m. a fost pusă la cale o demonstraţie. Câţiva conducători de studiu Sud-Americani au fost de părere că o lecţie din Turnul de Veghere spaniol nu poate fi pertractată într'un timp scurt, de un ceas. Astfel, un grup compus din treisprezece fraţi aleşi, au şezut în faţa conferinţei pentru a servi drept model de studiu în grupă, şi fratele Franz a condus studiul, asistat de un alt frate, care să citească întrebările şi altul, care să citească paragrafele. Cele douăzecişiuna de paragrafe, sau nouă coloane a materialului lecţiei din Turnul de Veghere, au fost acoperite în mai puţin de o oră, afară de rugăciune la deschidere şi scurt serviciu de anunţare la încheiere. Participarea grupei la răspunsul întrebărilor a fost foarte vie, şi specializată în cugetele esenţiale ale fiecărui paragraf; numai unul a lipsit să ia parte. Conducătorul studiului mereu în mişcare, măsurându-şi timpul său prin repartiţia timpului, însemnată în josul fiecărei coloane a revistei *La Atalaya*, şi nici unul din comentatori nu şi-au permis să prelungească răspunsurile la întrebări.

Astfel, la 7 p.m., calea a fost pregătită pentru fratele Knorr de a vorbi despre „Suveranitatea universală a lui Iehova justificată". Observaţiunile sale finale, despre perspectivele pentru „lucrarea străină" a lui Iehova în Uruguay, exprimându-şi plăcerea acestei conferinţe edificatoare şi a neaşteptatei asistenţe prezente, a dus programul la sfârşitul său. Bucuria şi aprecierea arătate de fraţi, au dat dovadă că aceasta a fost între timp „cea mai bună conferinţă" în Uruguay, dar speră din mila lui Dumnezeu pentru încă una mai mare şi mai bună, în anii ce vor urma. In aceea noapte, la orele 10, când Ciudad de Montevideo, împins departe de ţărm şi condus prin valuri spre Buenos Aires, mulţi fraţi recunoscători, erau la bazin, în port, spre a-şi lua rămas bun dela fraţii lor cari se depărtau.

Programul călătoriei noastre aeriene ne-a permis să oprim câteva zile la Buenos Aires. Aici era o plăcere specială de a vedea noile aranjamente pentru sucursală şi pentru grupa locală, aduse la realitate. Noua revistă argentineană *Informant*, numărul ei iniţial pentru luna Martie purtând pe pagina întâia o scrisoare specială a fratelui Knorr către vestitorii Împărăţiei, era în general compusă şi suto de exemplare gata pentru expediere. Noul serv pentru fraţi a servit în general grupa din Buenos Aires, şi cei şapte servi realeşi din această grupă, se îndeletniceau cu îndatoririle lor ca servi de grupă, servi de grupă asistenţi, servi pentru vizite ulterioare, servi teritoriali, etc. Deasemenea formalităţile pentru a duce la Colegiul biblic Watchtower din Gilead, doi Argentinieni, o soră din biroul sucursalei şi colălalt un frate pioner, au progresat; şi timpul plecării lor cu aeroplanul în Statele Unite, a fost fixat pentru 12 Apr.

Joi seara permisă ca o ultimă vizită a fratelui Knorr la grupa din Buenos Aires la sala Împărăţiei, spre a asista la studiul lor în grupă din cartea „Religio". Conducătorul studiului, servul asistent al grupei reales de curând, a mărginit studiul la 15 minute, dar el a urmărit metoda de studiu sugestionată de fratele Knorr, câteva săptămâni înainte. S'a aflat că prin această metodă s'a acoperit mai mult material din carte în timpul repartizat, şi fraţii au discutat realmente materialul în paragrafele cărţii. După studiul acesta scurt dar profitabil, fratele Knorr a fost rugat să se adreseze acestei adunări de 140 de fraţi. Era ora 9 p. m., dar materia împărţită de fratele Knorr era urgentă şi răspunsul la întrebări şi darea de sfaturi a ţinut până la 10,35 p.m. El a îndemnat pe fraţi la răbdare încercând să se conformeze noilor aranjamente de serviciu, amintindu-le că a nu fi capabil a scrie şi a citi nu ar trebui să descurajeze pe nimeni din ei şi că toţi ar trebui să ţină seamă că lucrul principal este a fi un vestitor actual pe câmp, ducând afară mesajul. El deasemenea a îndemnat pe servii realeşi ai grupei din Buenos Aires să accepte şi să-şi îndeplinească noile lor îndatoriri, ca un privilegiu în plus pentru serviciu dela Iehova şi să meargă în frunte cu încredere, încrezându-se în El, să le ajute să-şi stăpânească îndatoririle lor şi să performeze funcţiunile lor respective în mod capabil în conformitate cu instrucţiunile organizaţiei. Noul serv pentru fraţi a fost deasemenea îndemnat la purtare răbdătoare cu fraţii, după cum aceştia au încercat laborios să întrunească obligaţiunile lor de serviciu. După adunare s'a simţit un sentiment de uşurare pentru toţi cei prezenţi şi fraţii s'au întors spre case foarte mult edificaţi şi deaceea mulţumiţi.

C H I L I

Dimineaţa următoare, 21 Martie, s'a luat adio dela mulţi fraţi adunaţi la aeroport, şi aeroplanul a decolat scurt după ora 9 a.m. cu destinaţia Santiago, Chili. In acest timp, pe când aeroplanul nostru îşi făcea escala sa regulată la Corboda, era o plăcere de a întâlni prieteni la aeroport, anume, doi pionieri nou angajaţi, cari călătoreau pe bicicletele lor. Acest oraş a fost supranumit de către Papa „mica Romă a argentinei", dar aceşti pionieri pun acolo mărturie înainte cu mult curaj. Opri ea de 15 minute, petrecută în grupă cu ei, a părut tuturor prea scurtă dar a fost înviorător în mod mutual.

Următoarea noastră oprire, sub umbrele munţilor Anzi, a fost la Mendoza, la orele 2,15 p.m. Aci erau mulţi fraţi la aeroport, aşteptând numai o scurtă vizită cu noi. Dar staţiunile meteorologice din Anzi au trimis mesagii că condiţiunile timpului interziceau trecerea Cordilierilor. „Trecerea este închisă !" Astfel, nici un sbor „peste cocoaşe" nu era posibil în aceea zi, şi noi trebuie să petrecem o noapte la Mendoza. Aceasta ne-a îngăduit să petrecem într'o adunare de seară cu fraţii noştri din Mendoza. La orele 8 p.m., atâţia câţi au putut fi anunţaţi, s'au adunat în sala Împărăţiei, şi cei 28 prezenţi au ascultat cu bucurie şi apreciere vorbirile fraţilor lor Americani, găzduiţi aşa pe neaşteptate în mijlocul lor. Ziua următoare, 22 Martie, erau ore de aşteptare nesigure la aeroport, dar la prânz a venit un mesagiu din Anzi favorizând o încercare la trecătoare.

Aşa am decolat.

In acest timp am întâlnit mulţi nori, când aeroplanul nostru a intrat şi a băzăit peste trecătoare. Zborul a fost de tot violent, şi un număr de pasageri, cari nu aveau încredere în Iehova, erau cuprinşi de o frică vădită. Furtunile săptămânilor precedente au

cauzat ca munţii să fie împodobiţi cu mai multă zăpadă decât în zborul nostru din Februarie, dinspre Vest spre Est, şi efectul scenic era cu mult mai măreţ decât astă dată. Când „criza" trecuse, aeroplanul nostru s'a mişcat în cerc în trei mari spirale, pentru a pierde din altitudine şi spre a veni jos prin nori şi apoi să se îndrepte spre Santiago. Era bine a veni pe pământ cam pe la orele 1,30 p.m. Nu multe ore mai târziu, ne-am introdus la Depozitul societăţii şi în sala Împărăţiei în Santiago. Adunarea de serviciu acolo, în acea seară, condusă de către servu. Depozitului, Richardo Traub, a fost devotată mai ales pregătirilor pentru conferinţă, dar fratele Knorr a adresat câteva cuvinte fraţilor înainte ca adunarea să fie concediată.

Conferinţa a fost programată aci pentru trei zile. Cea mai mare parte din ziua întâia a fost petrecută în activitate pe câmp, 29 vestitori reportând lucrul făcut. La orele 7,45 p.m. fratele Knorr a deschis în mod formal conferinţa în sala împărăţiei, 68 de inşi fiind prezenţi. Apoi trei fraţi au dat un symposion despre subiectul „Libertate în lumea nouă". Ziua următoare asistenţa conferinţei s'a ridicat la 75 de persoane, un număr mic în comparaţie, dar venind din multe puncte ale acestei ţări înguste, de peste 2.500 km. de lungă; fapt care arată marea lor apreciere a acestui privilegiu preţios al participării la un ospăţ spiritual de învăţătură şi serviciu. După amiază şi seara acestei zile au fost împodobite cu cuvântările fratelui Knorr, cuvântarea de după masă tratând despre organizarea poporului lui Iehova în conformitate cu regula teocratică, iar cuvântarea de seară prezentând o dare de seamă a excursiunii fratelui Knorr aşa de departe, accentuând, ici şi colo, anumite metode de serviciu în campanie.

Duminică, 25 Martie, orele 8.30 a.m. discursul de botez la sala Împărăţiei a fost urmat de simbolizarea în apă a 5 inşi într'un rezervor special amenajat în acest scop. Dar conferinţa s'a deplasat la Estadio Chile (Stadionul din Chili) departe pe O'Higgins Avenue. Acesta avea o capacitate de locuri de şezut pentru câteva mii de persoane. Altădată arena lui a fost transformată într'o scenă de teatru regulat. Întregul amphiteatru era o operă măreaţă. Era singurul loc de adunare adequată pentru adunarea publică anunţată pentru ora 4 p. m. Subiectul anunţat prin 300 de placarde purtate de căruţe de stradă, şi expuse prin vitrinele magazinelor şi purtate de persoane special în acest scop, pe ici şi colo, cât şi prin 80.000 de manifeste distribuite, era „Libertate în lumea nouă". Dar când adunarea publică a fost deschisă, Joseph Ferrari, preşedintele conferinţei, a anunţat că, întrucât această cuvântare a fost editată sub formă tipărită fiind la dispoziţie pentru a fi distribuită asistenţei la încheierea adunării, Dl. N. H. Knorr a decis să favorizeze asistenţa cu ultima sa cuvântare despre „O lume, un guvern". Expunerea pe care această cuvântare o face despre planurile ambiţioase ale Ierarchiei Romano-Catolice pentru stăpânirea lumii, a făcut ca circa treizeci de persoane să se ridice şi să plece, dar alţii au ţinut să rămână până la sfârşit pentru a se lămuri mai bine asupra subiectului, şi numărul asistenţei a fost de 340 persoane. Atenţie specială a fost acordată de asistenţă care a rămas până la sfârşit, şi după aceea multe broşuri au fost date publicului.

In timp ce cele de mai sus se petreceau, fratele Franz era în studiourile staţiunei de radio „La Americana", tratând în limba spaniolă cuvântarea „Libertate în lumea nouă". Aceasta a durat o oră şi a fost difuzată printr'un lanţ de patru staţiuni de radio, două în Santiago şi una în Rancagua iar alta la Conceptión, la circa 500 km. distanţă. Fratele Traub a activat ca crainic. Această cuvântare expune deasemenea religia, mai ales aceea a Ierarchiei; şi în decursul difuzării prin radio, trei sau patru plângeri au fost adresate religioniştilor prin telefon. Dar staţiunea de radio a ţinut la contractul ei şi a refuzat fie să cenzureze stropii „fierbinţi" fie să înceteze transmiterea. Separaţia dintre biserică şi stat există şi în Chili, şi guvernul nu este cu totul favorabil Ierarchiei. La încheierea cuvântării unul dela biroul poliţiei postului de radio, a ieşit afară şi a cerut adresa sucursalei pentru mai multă informaţie. I s'a dat broşura care conţine cuvântarea.

Unii oameni de bine au asistat la încheierea adunării la Estadio Chile, şi asistenţa la încheiere era de 80. Fratele Knorr a servit pe platformă, şi fraţii l-au însărcinat, plini de bucurie, să ducă iubirea lor frăţească şi salutări tuturor fraţilor lor în tot cursul călătoriei sale. Aceasta a fost o mică conferinţă la Santiago, dar spiritul Domnului a abundat printre fraţi; şi întâlnirea cu ei a fôst o înviorare şi plăcere care nu va fi uitată. Acei fraţi puţini, ca prime fructe ale Domnului Dumnezeu în Chili, dau promisiunea unei mari mulţimi, care vrea deja să ia poziţie pentru Împărăţie ca o consecinţă a activităţii credincioase a Chilienilor în urmarea ultimelor instrucţiuni a organizaţiei. Mai mult decât atât, în timpul vizitei fratelui Knorr s'a stabilit în Santiago un biurou de sucursală a societăţii şi a fost pus sub supravegherea lui Joseph Ferrari, absolvent al Colegiului Watchtower.

In modul acesta Chili este acum independent de biroul sucursalei din Argentina. Fraţii Chilieni, împreună cu fostul serv al Depozitului, au făcut lucruri bune şi lăudabile în serviciul lui Dumnezeu în anii trecuţi; însă era loc pentru organizaţiune în linii mai eficace şi această reorganizare este în curs în întreaga ţară. Doi pionieri speciali au fost deasemenea desemnaţi pentru serviciu, şi sosirea timpurie a altui absolvent al Colegiului Watchtower era de aşteptat. Stabilirea unei alte săli a Împărăţiei, în altă parte a oraşului, aproape de cartierul american, a fost deasemenea proectată. In modul acesta noi ne bucurăm de largile perspective pentru creşterea lucrului Domnului în Chili şi alte ţări Sud-Americane, şi suntem recunoscători lui Iehova pentru vizita la timp a preşedintelui societăţii în astfel de ţări.

(Watchtower din 15 Mai 1945)

Aprobat de Cenzura Presei Bucureşti Nr. 877-1945.

Tipografia „STANDARD GRAPHICA — MARVAN" — Bucureşti — Bd. Principele Mircea, 10 — Tel. 3.72.46 —5.51.88